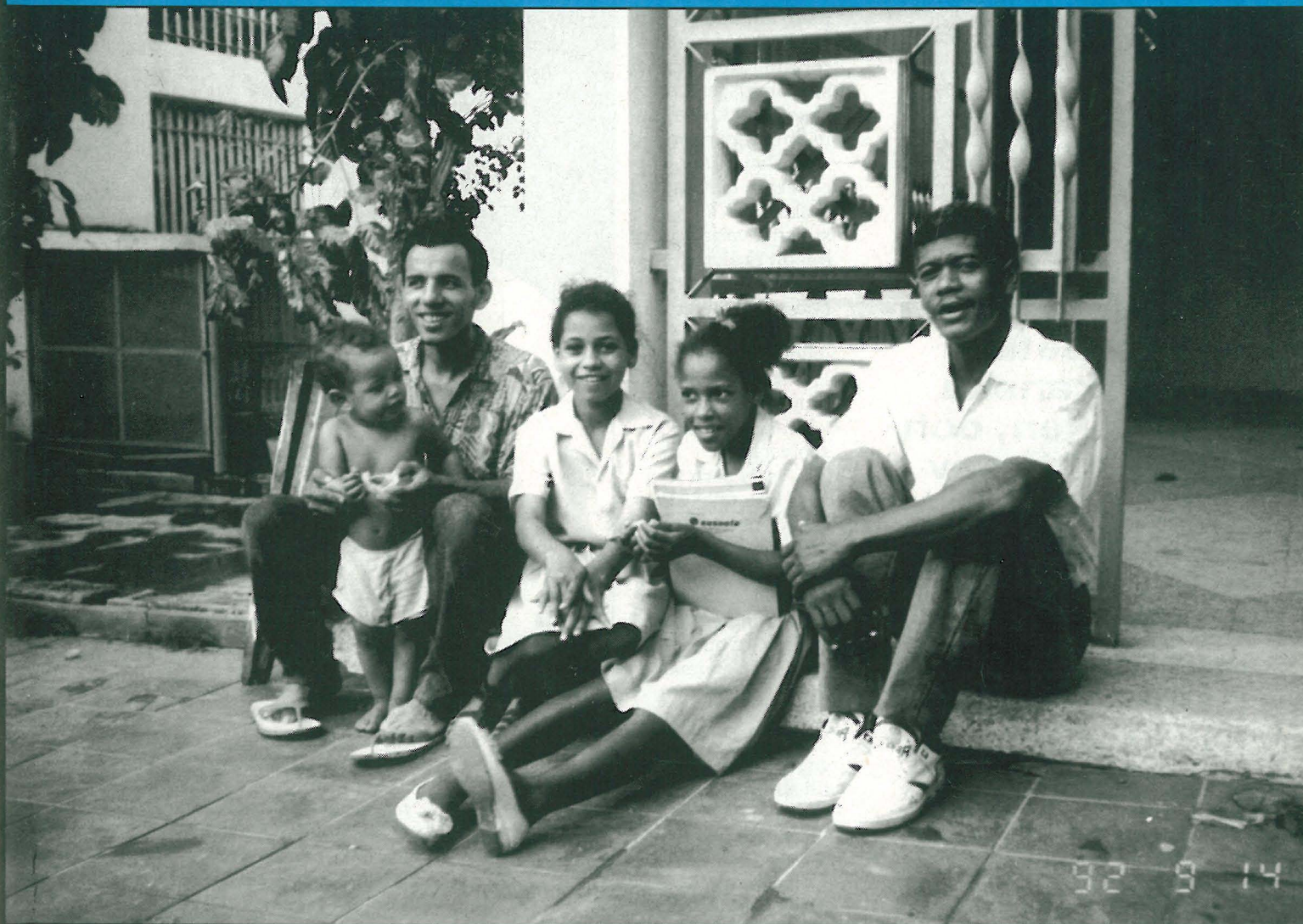

MIDNATTSROPET

Det finns hopp!

Läs om Tony, Kenia, Kreimy och Eliseo

Sid 29

EN ANNAN SIDA AV BETLEHEM – Hans Lindelöv

Sid 30

KOMMUNITETSLIV I FUNKTION – Reportage

Sid 16

FLYKTINGENS VILLKOR – Arne Imsen

Sid 6

Berno Widén är en av de yngre äldstebröderna i Maranataförsamlingen i Stockholm. Trettio år gammal har han dock varit trotjänare i församlingen sedan han efter att ha gått ut nionde året flyttade in i en storfamiljsgemenskap. Han har de senaste åren varit en ledande kraft i missionsarbetet i Dominikanska Republiken, och åkte i början av augusti tillsammans med sin stora familj – hustru och sex minderåriga barn! – tillbaka till sitt fält.

Berno växte upp i ett varmt kristet hem i Roslagen, tredje i raden av sju syskon.

– Jag växte upp med mycket möten, erinrade sig Bernardo där han satt och berättade om sin bakgrund för MR:s medarbetare över en glassportion i en lugn vrå. Vi hade ständigt tillresande vittnen och troende syskon i hemmet.

Berno menade sig vara frälst redan som mycket liten, men när han var nio år, blev han bekymrad över att han inte radikalt upplevt frälsning. Då bad han till Gud om syndanöd, och redan samma kväll fick han bönesvar.

– Det kändes så tungt; jag fick en inre börda. Och då började jag bedja på ett nytt sätt. Det var min första upplevelse av konkret bönesvar. Efter den upplevelsen, beslöt jag mig för att döpas.

Dopet förrättades av en maranataevangelist i hemtraktens sjö, och lo-

kalpressen fanns på plats; plåtade och skrev notis. Det för- anledde litet smälek från kamraterna över den blyge och stillsamma pojken, som så drastiskt markerat att han var ett med det belackade maranatafolket.

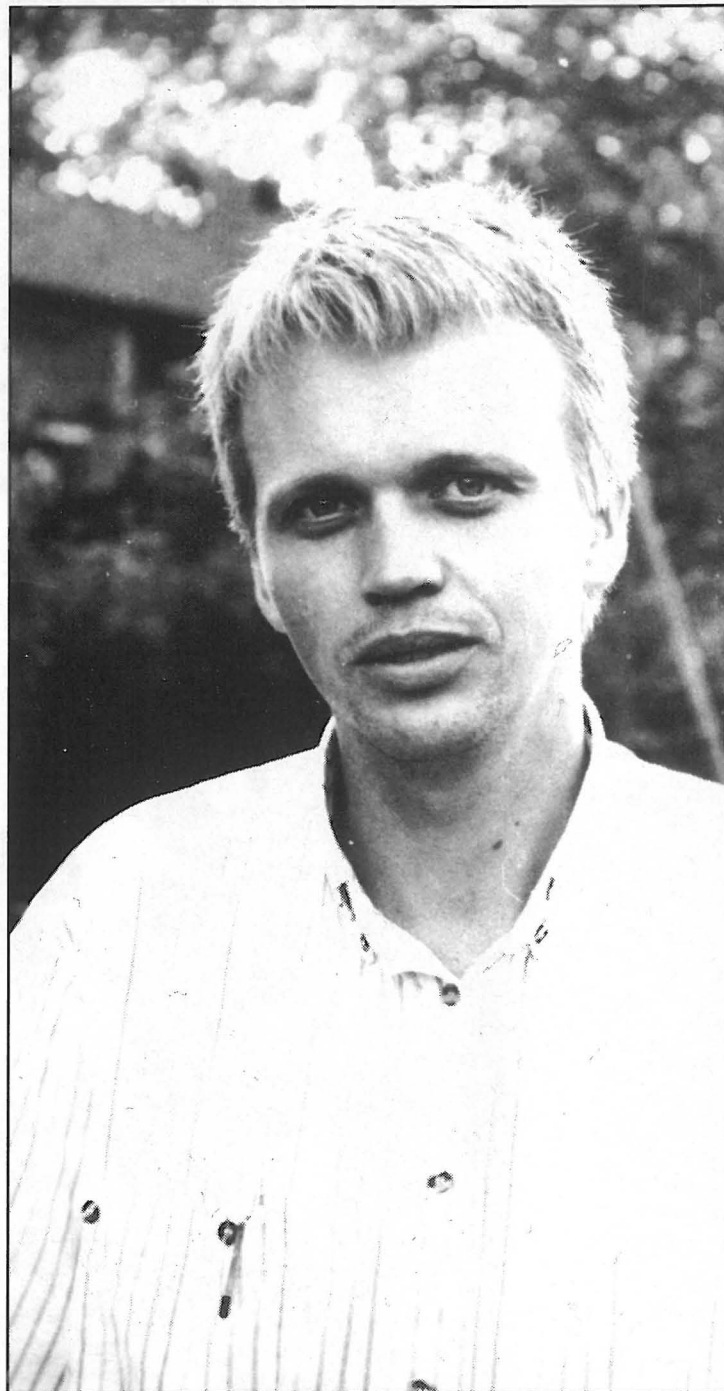
Vid tio års ålder åkte Bernardo första gången till Stockholm; det var till skolungdomsvecka på Johannelund. Mötena där i Maranataförsamlingens första storfamiljsgemenskap i Stockholm satte djupa spår. Och efter den första erfarenheten där, tjtade pojkarna Widén ständigt varje skollov om att få åka till Johannelund. Bernardo hade det jobbigt i skolan. Det var en väldig kontrast och lisa att få komma till Maranatafolkets konferenser och skolveckor.

– Alla barn som kom från olika skolor var helt inriktade på att få ett möte med Gud och bli andedöpta. Och sedan åkte man hem; fast beslutsam om att vittna för grannar och skolkamrater; med skoltidningen "Missionären" i bagaget. Jag gick runt till alla grannar och sålde "Missionären". Men när jag kom till skolan och tillfälle gavs att vittna för kamraterna, vågade jag inte.

Berno funderade litet över skoltidens vändor, och återtog:

– Jag minns särskilt en gång då jag varit på konferens i Stockholm. Sista mötet innan jag åkte, profeterade en syster en maning om att vara frimodig och "låt ingen förakta dig för din ungdoms skull". Budskapet var direkt till mig. Jag hade köpt boken "Själavinnandets eld", som jag sedan läste på hemvägen. Där beskrev författaren hur han fick vara använd av Gud vid femton års ålder. Jag var själv femton, och brann av längtan att få uppleva detsamma. Men när jag mötte första skolkamraten som ställde en fråga och riktigt bäddade för ett vittnesbörd, så föll alla heliga beslut platt till marken. Jag förmådde inte ...

Det märks på Bernardo att han fortfarande påagas av tanken på hur feg han

var när det gällde att vittna för sina skolkamrater. Och det är naturligtvis svårt att fatta att samme yngling senare skulle bli omskriven och omhändertagen för sina drastiska metoder att föra ut väckelseropet.

Berno flyttade in i församlingens storfamiljsgemenskap samma år som en hel grupp tog steget att börja med hemundervisning.

– Jag ville leva hela mitt liv i församlingen!

Ganska snart fick han genom församlingsföreståndaren Arne Imsens profetord och handpåläggning uppleva missionskallelse; "Du ska åka till ett land vars språk du inte känner!" var maningen, och Bernardo minns och citerar ordagrant från detta tillfälle, då hans liv fick en ny dimension.

– Varje gång det sedan talades om missionen, lyssnade jag och funderade på ett nytt sätt.

**– Det viktigaste är
att presentera
evangelium, men...**

DET RÄCKER INTE MED ATT TALA!

Berno fortsatte att tjäna i församlingen. Och nu var han minsann inte samme blyge, fege pojke från grundskolan i Öregrund. Alltid med på barrikaderna: sjöng på torgen, stod utanför religiösa popkonserter och delade ut traktater, deltog i protestaktioner på systembolag, skolor och varuhus, var ute på marknader och sålde pepparkakor och annat, delade ut tidningen Midnattsropet och vittnade om Jesus. När påven häromåret besökte Sverige, var det just Bernardo som försökte ge honom en traktat, men hastigt och brutalt hindrades och omhändertogs av skräckslagna livvakter.

Berno hittade sin hustru Karin i församlingen. Och tillsammans har de kämpat och hittat lösningar för att bevaras brinnande och aktiva. När barnen kom tätt, och det var praktiskt omöjligt för Karin att följa med på så många möten, riggade Bernardo upp högtalare i hemmet. Dem kopplade han till telefonlinje till möteslokalen. Så kunde Karin vara med i

mötena ändå! Det var sedan Karin som ivrade för att Bernardo skulle åka med till Dominikanska Republiken på konferens och möten som församlingen ordnat där.

– Jag hade aldrig någon speciell uppenbarelse om att åka just till Dominikanska Republiken, förklarade Bernardo. Det var när jag såg de behov som fanns på alla områden som jag beslutade mig för att satsa där. Jag kom fram till att här fanns en meningsfull uppgift, och jag måste ta tillfället, eftersom kallelsen ut fanns där.

Så flyttade familjen ned till denna lilla västindiska ö, där nöden ropade på dem. Det blev en slitsam tillvaro. Det gällde ju att helt ge avkall på svensk standard. I början bodde de i kommunitetens vardagsrum, bakom skärmar. Första perioden var mest en tid av orientering. Att vänja sig vid klimat, kultur, och lära sig språket. Karin och barnen plågades av svåra bölder som utvecklades från myggbetten som alltid blev infekterade innan

de hunnit få motståndskraft.

Det som först engagerade Bernardo var kampen för tre fångar som suttit fängslade utan dom och rannsakan i elva år. Arne Imsen, som kämpat och lärt oss kämpa mot ekumenik, kyrkopolitik och orättfärdighet, var flera perioder där och satsade sitt yttersta för dem. Han fick betala dyrt – sedan tre år tillbaka har han inreseförbud i landet.

– Det är inte en politisk kamp för mänskliga rättigheter, utan en kamp för rättfärdigheten. Bernardo väljer noga och intensivt uttrycken, när han beskriver och motiverar detta så ifrågasatta engagemang. När vi kämpat för dessa människor, har vi fått höra att det inte är vår uppgift. Vi ska vittna om Jesus. Att angripa orättfärdigheten på det sätt vi gjort, är politik. Så säger många gånger de kristna. Och ändå menar de att det är den kristnes självklara plikt att rösta!

Det märks att Bernardo har en fast och välgrundad övertygelse för dessa handlingar som många gånger för kristenheten ter sig så kontroversiella.

– Alla resor man gjort med "flyktingar" i baksätet på bilen. Barn som skulle tvångsomhändertas, föräldrar som varit anhängna i sin frånvaro. För att myndigheterna bestämt att de inte skulle få bo tillsammans. Människor har kommit till församlingen i djupaste nöd, och inte fått hjälp någonstans. Där har vi fått se och lära av Arne Imsens insatser. Hur han kan ge ut sig själv totalt, och inspirera hela församlingen att satsa, ibland för en enda människa. Denna fostran har hjälpt mig förstå den kamp vi sedan haft i Santo Domingo för de tre fångarna.

Hur ser du på uppgifterna där nu?

– Vad som varit tyngst, men ändå mest meningsfullt, är arbetet i närområdet. Kampen för våra grannars frälsning. Att få grannarna att förstå frälsningens nödvändighet. Visst har fängelsearbetet varit krävande, men inte tungt på samma sätt. Vår närvaro i det fattiga kvarteret där vi bor och mötena där har varit meningsfullt. Människorna har mött ett hopp i sin förtvivlan. Mycket händer i Santo Domingo som aldrig skulle kunna hända här. Man ser mycket lidande och problem. Man kommer in i hem med krusifix och Mariabilder. Där spelar människorna kort, dricker rom, och kallar sig kristna. Det är inte lätt att presentera ett befriande evangelium. Det räcker inte med att tala.

Berno beskriver den religiösa dubbelmoralen med en episod:

– Jag tittade in i en biljardsalong i grannkvarteret medan jag väntade på en broder. Då skickade man efter mig och varnade mig för att gå in dit, och

ARNE
IMSEN

MARANATA

– urkristet församlingsliv

För flera årtionden sedan skrevs och publicerades för första gången detta maranatarop. En kärleksförklaring till den urkristna uppenbarelse. Vi som fått nåden att förvalta detta adventsbudskap från de apostoliska fäderna, konstaterar dess giltighet och angelägenhet. Här publiceras denna tidlösa och genomträngande basunstöt åter en gång.

LÅNGT INNAN det i kristenheten fanns ens en tillstymmelse till någon-ting som kunde kallas vigda kyrkorum och heligaorter, kanoniserade helgon och relikier, ordnar och synoder, samt innan kyrkokonst och kyrkomusik gjort sin entré och krucifix och andra lånade symboler var nödvändiga komponenter för den kristna gudstjänsten, medan ännu dekorativa ämbetsskrudar, kyrkliga ceremonier, processioner och rangskillnader i påvar, kardinaler, biskopar, pastorer och lekmän var helt okända företeelser för kristen tro, tillbedjan och mission, skrev aposteln Paulus i sitt första brev till den församling i Korint som han själv hade grundlagt, några väsentliga och uppskakande ord i avskedshälsningen till adressaten:

– Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. Marana' ta!

Vid denna tidpunkt existerade inte några kristna teologiska fakulteter, seminarier eller andra lärosäten, förtrolande ord, som exempelvis sakramentalism, klerikalism och celebration, var inte ens nämnda, och dess nuvarande motsvarigheter i alla kyrkliga sammanhang långt mindre uppfunna.

Kristendomen var ursprunglig, ung, oförstörd och äkta i sin bekännelse till och presentation av Herren Jesus Kristus och sina pretentiösa krav på individens omvändelse till Honom. Den framträdde i enkelhet, innerlighet, hjärtlighet, uppriktighet, sanning och frimodighet i oskuldsglädje och avskildhet utanför och bortom tidsålderns profana och religiösa maktspel. Det var kristna utan kulturvittring och aspirationer på religiöst eller politiskt världsherravälde aposteln menade

: – Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. Marana' ta!

Det är spänning i den kompositionen. Den beskriver i få ord den verkliga församlingen gjort till sin och levde i, genom sitt kokreta uppbrott från förbannelse, fördömdelse, fåfänglighet och förgänglighet i en gudsfientlig värld, som ansågs arbeta på sin egen upplösning och undergång.

DET KRISTNA LIVET hade inte hunnit systematiseras, och den andliga verksamheten ännu mindre uppspaltas och byråkratiserats. Den kristna församlingen utgjorde en politiskt ofarlig, fattig, men frisk population; en liten homogen opinion, vilken mäktiga män, myndigheter och visa herrar intelyckats ringa in, kartlägga och exploatera. Ännu fanns det inget forum i den trängda och numerart underlägsna kristenheten för akademiskt pladder om ekumeniska, sociala och karismatiska vägar till och engagemang för en ny världsordning i ett sonderfallande världsrike. Storkonferenser, koncilier och kyrkomöten var ännu inte etablerade maktcentra.

På apostlarnas tid levde kristendomen sitt suveräna uppståndelseliv i

lärjungars ödmjuka Kristusefterföljel-se. Det ursprungliga trosinnehållet och de personliga upplevelserna stod oantastade och hade inte tuggats sönder av gräsnagarteologins upplysnesteorier och synkretism.

PAULUS FORMADE genom sin förkunnelse en radikal kristen front mot materialism och mångguder. Han kämpade primärt för individens omvändelse, förvandling och frälsning, utan samhällsreformatoriska program eller ambitioner, i intensiv opposition mot rationalister, formalister, moralister och idealister med renlevandsfilosofier, politiska utopier och mönster för självfrälsning, samhällsförbättring och evolutionistisk paradisycka för den opånyttfödda mänskligheten. Missionsteologin var entydigt frälsningsmotiverad och oberoende av samhällssystem och strukturer.

Reformism och rationalism har sina rötter i en annan tid och miljö med omkonstruerad gudsbild och förfinad, uppblåst och förtyglad uppfattning om människan.

Makthavare på olika nivåer stämp-lade och föraktade denna obetvingliga livsrörelse. I små och enkla sammanhang växte den ändock till och framtonades och avhånades officiellt som trångsynt sektarism, fanatism, statsfientlighet och världsfrånvärdhet.

Den unga kristendomen var nämligen provokativ och konsekvent i tvåfrontskriget mot å ena sidan religiös ljumhet och likgiltighet, och å andra sidan skrock, vidskepelse och ockultism hos en sofistikerad kultur- och maktelit i ett pluralistiskt samhälle. Och tålig, mild och uthållig under spontana eller organiserade anstormningar från lejda orosstiftare och in-piskade pöbelhopar – det himmelska Lammets synliggjorda gränsmöten med det förkroppsligade romerska vilddjuret.

KORSET, det mänskliga hatets och den gudomliga kärlekens brännpunkt och mäktigaste manifestation, skilde och förenade, avslöjade och överskyldde, krossade och uppbyggde, dödade och levandegjorde, avskärmade och utsöndrade mänskligheten i oförenliga motsatser i kristliga eller antiristliga livsvärderingar och gemenskapsformer. Den urkristna församlingen visste Guds rikes gränser och respekterade dem. MARANA'TA, det är ett arameiskt uttryck som betyder: Du vår Herre, kom!

Det tolkar en typisk stämning av längtan och förbuden hos ett verklighetsnära folk i främligskap. Det är på samma gång bön, lovsång och appell med sikte på Herrens omedelbart förestående tillkomelse, och församlingens uppräckelse i ett församlande och förenande evighetsmöte utanför tidens bedröveler, lidanden, lyten, brister och begränsningar.

I denna dramatik, iscensatt av livet självt, gestatades – okonstlat och oregerat – martyriet i olika former.

De kristna var individuellt och kollektivt totalt präglade av den apostoliska förkunnelsens profetiska perspektiv, som stimulerade outgrundlig dragning in i det tillkommande, ända till bristningsgränsen – där bortom det närvarande och övergående fanns hemmet; det eviga hemmet. Det var påtagligt nära, i atmosfären förnam och berördes man av dess Ande.

UR RASTLÖS IVER och rörlighet, med enklast tänkbara former för personligakontakter och direkta kommunikationer med omgivningen, exploderade enmissionsstrategi, som på kort tid förde Kristustron provisoriskt och okyrkligt till världens ände.

Utan skådespelseffekter och apparationer förkunnade och demonstrerade livet den nya tidsålderns kategoriska frälsningslära om individens omvändelse, personlig tro, medvetet dop, inneboende uppståndelsekraft och frimodigt uttåg ur föreningsväsende, falska lojaliteter, förvaltningar, akademier, kollegier, nöjesliv, karriärer, gillen, mysterier och kulthus.

Så agerade detta nya gudsfolk, utan sidoblickar, i sann brudekärlek med trohetsideal och renhetskrav. Det stod där avskilt, beslöjat, fritt och epokbildande med avvisande attityd till och oförsonlig uppgörelse med den belevade sköko-religiositetens ogenerade världskurtis, erövrarlist och ohämmade maktberusning.

Missionssituationen ändrades emellertid relativt snabbt och radikalt

HAR VATIKANEN FÖRFALSKAT BIBELN?

Den 12 oktober detta år publicerade Alvar Ellegård, professor emeritus i engelska en artikel i Dagens Nyheter, rubricerad "Försvunna skriftrullar".

Det handlar om de pergamentrullar några beduiner hittade i grottor omkring Qumrandalen vid Döda havet; de populärt nämnda "dödahavs-rullarna". Det var bibeltexter och andra mycket gamla religiösa skrifter som dokumenterade tiden de närmaste århundradena omkring Jesu födelse. Skrifthynden blev naturligtvis mycket attraktiva, och priserna på rullarna steg.

Yttersta ansvaret för fynden föll, efter staten Israels bildande, på Jordaniens regering, Dess arkeologiska ministerium; till stor del finansierad av Rockefellerstiftelsen, var inrymt i arkeologiska museet i östra Jerusalem. I praktiken var det den katolska École Biblique, nära knuten till muséet, som bevakade skrifthynden, med hjälp av ett internationellt forskarlag, lett av skolans chef. Forskargruppen vid École Biblique förfogade enväldigt över rullarna och publiceringen av dem. Inga kopier eller översättningar fick spridas utan deras godkännande.

Efter sexdagarskriget 1967 kom Rockefellermuséet och Qumran i israelisk besittning, men tydligen ville judarna inte stöta sig med Vatikanen. Fortfarande fick inte ens israeliska forskare tillgång till de katolskt bevakade skrifthynden. Professor Ellegård beskriver att dödahavs-rullarna räknas vara århundradets arkeologiska fynd, och den monopolistiska bevakningen av fynden benämns "århundradets vetenskapliga skandal". Ett par brittiska skribenter hävdar i en mycket uppmärksam bok de nyligen gett ut (*The Dead Sea Scrolls Deception*) att "det är Vatikanen, eller snarare det organ inom den som är arvtagare till Inkquisitionen, som styr École Biblique, och därmed kontrollerar rullarna. Och det teologiska etablissemanget världen över har funnit sig i förhållandena, eftersom man har varit rädd att forskningsrönen från Qumran skulle kunna utnyttjas till en kritisk omvärdering av kristendomens tillkomsthistoria".

År 1990 framtogs École Biblique kontrollen över textutgivningen. Äntligen, efter 40 år, var deras monopol brutet. Och professor Ellergårds fråga i artikelrubriken: "Har Vatikanens inkquisition förfalskat historien och Bibeln?" är verkligen berättigad – också i detta sammanhang.

LÄRORIKT REPORTAGE I DAGEN

I tidningen Dagen kunde man häromsistens läsa ett reportage om den tidigare i Sverige bland pingströrelsens folk som sångartist lanserade kosacken Viktor Klemenkos erfarenheter sedan han efter den nya öppenheten i öst arbetar i Ryssland som missionär. I reportaget berättar Klemenko om hur de ryska församlingarna han betjänar sedan ett par år tillbaka inte satsar på kampanjer längre. Kampanjer kostar stora pengar, men ger knappt synbara resultat.

"Därför reser nu Viktor tillsammans med sin pastor och har möten på lokal nivå i församlingarna. De äter och sover hos ryska familjer.

– Vi får mer förståelse för deras sätt att leva. Ibland vet värdfamiljen inte ens hur de ska få mat på bordet för dagen. Det blir mindre av kulturkrock än om vi kommer som evangelister från väst, bor på hotell, äter på restaurang och har stor kampanj på idrottsarenan. Det ryska folket har det svårt och fattigt. Smärtan går nästan inte begripa om man kommer från väst och bara gör ett snabbt nedslag för ett möte."

Vidare berättar Klemenko om att folkets lidande går igen i sångerna om korset.

– Om man har smärta i hjärtat måste tårarna få synas i sångerna om korset.

FLYKTINGENS

Predikan Av Arne Imsen

VIKOR

■■■ "Han går de vägar han fordom gick..." Orden återfinns i bibeln och så sjöng man också förr. Om detta verkligen är sant, varför överger man då de vägarna och söker sig fram på andra? Vi kan läsa bibeltexterna och göra en jämförelse med den verklighet vi lever i. Är vi inte fullständigt blinda, konstaterar vi att det bibeln säger är något helt annat än det människor nu sysslar med och kallar för gudstjänst och religion. Det är inte underligt om människor längtar efter mättnad, när de upplever att de fått stenar istället för bröd.

Den som har fått en längtan efter Guds ord, men ideligen mättar sig med surrogat får smaken förstörd. De gamla begreppen användes på en helt ny produktion och en helt annan frukt. Man talar om gudstjänst, och har ett gudstjänstliv som är långt borta från NT:s ideal. Det är inte korsets budskap som predikas, och det är egentligen väldigt enkelt att spåra ur vilka källor man hämtat inspiration. I predikans form hör man olika psykologiska föreläsningar och terapier. Förkunnelsen går alltid ut på att Gud vill hjälpa oss och han ser när vi har det svårt.

Gud har en helt annan plan med våra liv. När bibeln talar om frälsning, då använder den ord som vi reserverat för helt andra saker. Vi flyr undan bedrävelse och lidanden. Ändå säger bibeln att det är genom mycken bedrävelse som vi ska ingå i Guds rike. Aposteln säger: "Jag som med eder har del i bedrävelsen, riket och ständaktigheten". Det står inte: "Jag som med eder har del i lyckan och saligheten". Det finns naturligtvis med, men det typiska för en kristen i världen är främlingskapet.

En flykting lever utan de rättigheter som en vanlig medborgare har. Han lever i ovisshet. Kommer han att få stanna, eller bli avvisad? När bibeln talar om den kristnes typiska förhållande i tiden och världen, är det just främlingskapet den betonar.

Den som upplever främlingskapet blir beroende, och måste vända sig till någon som står över jord och värld. Han måste göra det med engagemang och en sådan koncentration att bönerna inte blir dekoration eller uppfor-

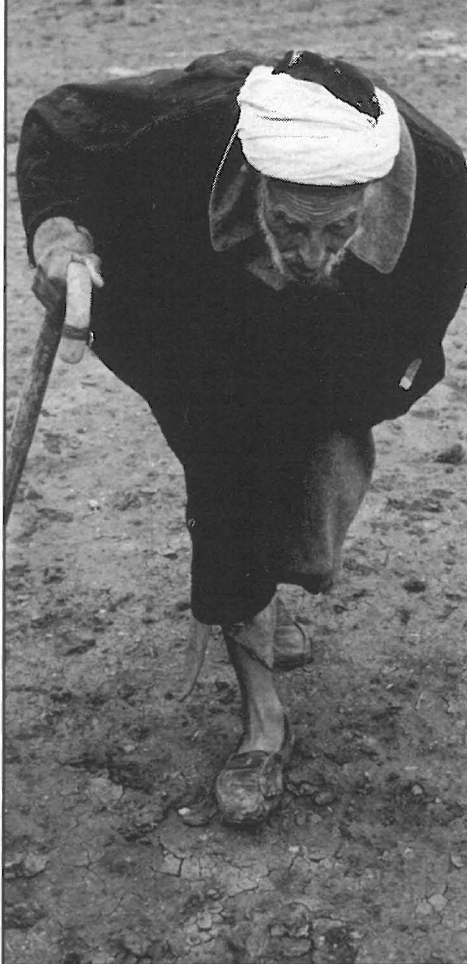

Foto: Odd Urhorn/MIRA

■■■
Det som är typiskt för en kristen i världen är främlingskapet. En flykting lever utan de rättigheter som en vanlig medborgare har och i ovisshet om sin framtid. Det är flyktingens roll.

När bibeln talar om den kristnes förhållande i världen är det just främlingskapet som betonas.

■■■

drar till ett liv i världslighet och materialism.

"Låt oss gå ut till honom utanför lägret". Varför ska vi göra det? Någon säger; varför ska vi isolera oss? Så för man fram idéer som verkar så kloka och bestickande. Vi ska söka gemenskap och därmed övervinna motsättningarna, menar man. Varför gick vi då utanför lägret? Var det inte för att bära hans smälek?

Det är helt nödvändigt att röja i den religiösa djungeln. Det finns inte en enda sanning, som står oantastad. Det finns inte ett enda område eller en enda sanning som inte har ifrågasatts eller tömts på sitt ursprungliga innehåll.

Idag måste man definiera begreppen för människorna. Frågar man: vad är en kristen finns det nästan lika många uppfattningar som det finns predikanter. Förkunnarna har gått ett antal år på seminarium och universitet för att lära sig förneka bibelordet. Frimodigt och fräckt står de i prediksstolarna och underminerar tron på Guds ord, plockar bort sanningarna och reducerar dem till noll och intet värde. Människorna blir passiviserade och förs bort. Med bindlar för ögonen leds de nästan vart som helst och avsöndras alltmer från centrum. Vi behöver närma oss centrum – nalkas Gud, så skall han nalkas eder, heter det i Skriften.

Vi har läst om spejarna som skickades ut för att bespeja Kanaans land. Av dessa var det två grupper, en majoritet och en minoritet. Gemensamt för dem var att de hade en framträdande position i Israel. De var föreståndare och framstående personligheter bland folket. De hade varit med om mycket, sett mycket, men ingenting av det de varit med om hade satt sin prägel på de tio, d.v.s. de hade bibehållit sin kvalificerade fräckhet och upproriskhet, som visade sig däri att de satte sig över Guds ord.

De medgav objektiva fakta, men satte sig över Guds ord när det gällde att tro och omsätta Ordet i handling. De saknade inte tro, men hade en vetenskaplig, analytisk tro för hjärnan och hade ingen uppenbarelsetro för hjärtat. Där ligger skillnaden, den finns alltså inte på det intellektuella planet.

Otron har sin uttrycksformer och at-

tityder. Man kan känna igen den. Man kan inte umgås på ett barnsligt och enkelt sätt, utan det är diskussioner, resonemang och sammanträden, där handling blir ord, visioner samtalsämnen och överlåtelse blir demonstration av muskel – eller hjärnkapacitet.

Spejarna var företrädare för nationen när de skulle bespeja landet. Alle sammans såg samma saker. De var villiga att visa folket vad landet representerade – de bar med sig frukt därför. De kunde inte förneka; visst är det många fördelar och förmåner och

– Ibland har man en känsla av att gudstjänstlivet flyttats in i nöjesbranschen. Varför går man alls till gudstjänsten?

givetvis kan detta land erbjuda andra rikedomar än öknen. Samtidigt sa de: Men vi var ju som gräshoppor mot dessa jättar som levde där. De använder uteslutningsprincipen. Visst är landet underbart men med tanke på dess styrka och befästa städer är det uteslutet att erövra det.

Förkunnarna träder fram för menigheten och predikar sitt budskap och demonstrerar vad de kunde visa så att alla såg det. Samtidigt sänker de modet på folket och i depressionens spår följer sedan aggressionerna. Det blev allvarligt och så hett att församlingen förenade sig som aldrig förr och man tog ett gemensamt beslut att undanröja de som talade tro och påminde om Guds löften.

Självklart identifierar vi oss med någon eller några, med en minoritet eller en majoritet. Men det är försent att ta ställning och identifiera sig med minoriteten då Gud redan har bekänt sig till den. Då var det inte längre tro – då har tron blivit åskådning. Priset måste betalas och offret ges innan elden faller. När Guds eld uppenbarar sig är det försent med beklännelse till Guds ord och identifiering med hans församling. Offret måste ges innan elden faller och tron på Gud måste manifesteras i stenregnet. Det är svårt att ha världen emot sig – förvisso är det så, den stenkastningen är svår, men faran är mångmultiplicerad när det förmenta trons folk tar sina stenar och börjar sin stenkastning. Det är två

stycken mot tio – så var proportionerna, när Gud ville leda sitt folk vidare in i löftets land. Idag och i den situation som råder är fördelningen förvisso densamma.

Vi har en böjelse att tillbedja det som är stort och mäktigt och tillgriper gärna statistik, även då vi ska bedöma Guds verk. Människan blir lätt offer för sin fåfänglighet och vill gärna stå på majoritetens sida.

Vårt land präglas verkligen inte av väckelse. Det är ljumhet och inte tro man möter i gudstjänsterna. Människor erbjuds ett kultiverat och kristnat tvivel istället för att möta trons ord. De flesta har hämtat kunskap vid ett felaktigt träd. Vi brukar tala om olydnad, ja, om det ändå vore så enkelt att det bara handlade om detta, men så är det inte. Det handlar om sinnets förfärliga förgiftning. Människor åter av trädet och det påverkar dem och förgiftar och förstör deras sinnen.

I generationen efter Adam och Eva möter vi därför en Kain som är redo att ta livet av sin bror, eftersom han inte vill gå med på Kains ekumeniska strävanden. Det andedöpta folket är babyloniserade så till den grad att man känner igen Kain i det de företar sig. Kain tänkte inte överge religionen, han skulle förfina den. Han önskade inte splittring och söndring, han ville ha enhet. Det som skilde var inte systemet, utan och det som var på altaret, dvs det som skulle offras till Gud. Då visade det sig att det var en oförelig skillnad mellan offren, och när Kain inte lyckades med sina ekumeniska strävanden, såg han ingen annan möjlighet än att röja sin bror ur vägen, för att hans egen religion inte skulle hindras eller hämmas av det förfärliga blodsutgjutandet som Abels offer innebar.

Kain ville ha dofter, former, han ville se offret som ett uttryck för sina egna händers verk. Han ville stå inför Gud med det han själv skapat och producerat, men det föll ingen eld på hans altare.

Vi måste se problemen som de är och inte inbilla oss att de kan lösas med karismatiska effekter. Vi inbillar oss att bara vi sänker ribban, kommer flera över och förstår inte att samtidigt som kvantiten ökar, sjunker kvaliteten radikalt. Det innebär att vi in i gemenskapen får människor som inte förstått elitkristendomen. Vad är detta?

Jo, det är att kämpa som den ene, den som vinner segerlönen. Man kan inte jämföra denne ene med alla de andra. Han har avskilt sig för ett mål som han vill uppnå och är redo att göra den insats som är nödvändig, med avseende på hela sitt liv. Vi ska kämpa som denne ene, den som vinner segerkransen.

Bibeln talar ett språk som vi borde kunna begripa – den talar ett kärlekens språk. Men det är inte en kärlek

som är ett lättköpt gods. Vi talar om kärlek och menar blötaktighet, tolerans eller humanism och vet inte ur vilka källor vi öser. Börjar vi titta efter rötterna till detta språkbruk, hittar vi inte Jesus, vi hittar filosofer som blivit kända och namnkunniga och som kommit med sina irrläror.

Vi sitter i våra sammankomster och lyssnar på föreläsningar som kallas för predikningar. Börjar vi analysera och definiera, känner vi igen Darwin, Marx, Engels, Kant eller andra filosofer, humanister och existensialister. Man har blandat en religiös mixtur, och ger den till församlingen istället för Guds eget ord. Många av förkunnarna har förläst sig på filosoferna. Men av Skriftens ord vet vi att så skall ske och då får vi ta lärdom av det och göra klart för oss att inga filosofier hjälper, varken psykologi, psykiatri eller österns astrologi. Dessa idéer hjälper inte, de komplicerar

Vad vi behöver är inte framgångsteologi. Vi behöver försakelseideologi som aldrig förr. Vi behöver inte socker, vi behöver salt. I Skriften står det Sanning är sanning, och den står för sig själv och behöver inga stöttor. Sanning är sanning även om den uttalas av en åsna. Vad som nu åsyftas är san-

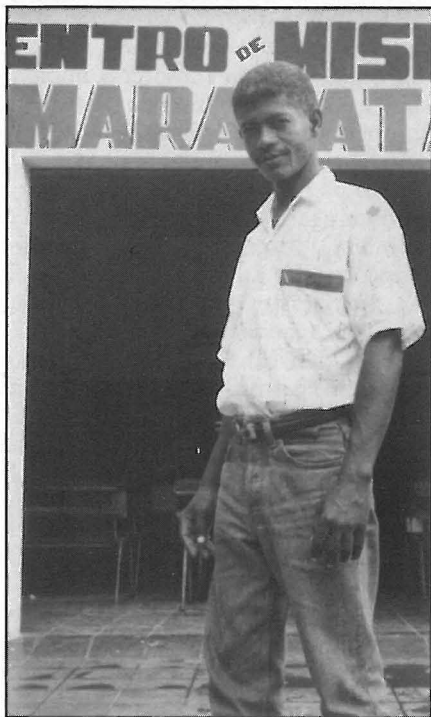

– Den som upplever främlingsskapet måste bli beroende av någon över jord och värd. Hans böner får då engagemang.

ningen om världen som förgås med allt vad den representerar, även då den uppträder på det religiösa fältet och förskapar sig till en ljusets ängel eller ikläder sig aposteln ordination och dräkt.

Hela Korintierbrevet andas av löften som skall berika församlingen, och församlingen skall berika himmelen. Där möter vi församlingens oerhörda ställning; den umgås med den eviga världen på hög nivå. Det blir ett märkligt utbyte, där församlingen berikar och befolkar himlen. Men då kan inte församlingen vara en del av världen, för då lever den ju i förräderi och gör sig därmed skyldig till majestätsbrott.

"Dragen ut ifrån henne och gören eder icke delaktig i hennes för syndelser". "Gån ut till honom utanför lägret och bär hans smälek".

Under fängelsetiden var Eliseo Rodriguez aktiv och alltid redo att hjälpa dem som hade det särskilt svårt.

Han tog reda på dem som inte hade hjälp av anhöriga och de som inte fått rättegång till stånd. Så blev Eliseo en förbindelselänk mellan fängelsets mest utsatta och Comunidad Maranata.

En lista upprättades över de som mest akut behövde undsättas. Det blev en lista som växte och växte.

Nu har en grupp juriststuderande och advokater tagit del av listan, och tillsammans med Comunidad Maranata arbetar man för att lösa de mest alarmerande fallen.

Eliseo är nu fri efter avtjänat fängelsestraff och bor i kommuniteten. Här lämnar han sitt personliga vittnesbörd.

Jag föddes på nytt —in i Guds familj!

År 1986 den 31 december var jag i mitt hem, stadsdelen La Cienega i Santo Domingo. Jag funderade över hur jag skulle fira nyåret 1987.

Jag hade beslutat mig för att lämna landet, på vilket sätt som helst, för att få en ändring på min ekonomiska situation. Det hade gått ett år sedan jag lämnade fängelset där jag suttit inne, anklagad för att ha mördat en människa. Fastän jag hade del i denna tragedi, var det inte jag som dödade denne yngling, men mördaren blev aldrig tagen, och ingen trodde på min historia; en historia som verkligen var otrolig. Därför fördes jag till domstol och dömdes för mord till fem års straffarbete, av vilka jag avtjänade fyra och sedan fick villkorlig frigivning den 12 november 1985. Det omnämnda mordet begicks den 14 oktober 1981, och jag var då 22 år gammal.

Denna nyårsafton beslöt jag emellertid att köpa maruianatabletter, rom och öl för att rycka upp mig ordentligt och riktigt slå mig loss. Jag gjorde det verkligen, för jag blev så fruktansvärt full, att man var tvungen att hjälpa

mig till sängs, och jag låg till påföljande dag.

Den första januari 1986 steg jag upp omkring klockan nio, och satte mig mitt emot mitt hem; litet bakfull och vimmelkantig. Kvällen innan hade min bror Jeremias och vår kamrat Antolin varit i bråk med två personer från samma bostadsområde, under nyårsfirandet. När jag nu satt där, kom någon och sa till mig: "Tete, vet du inte att Luis igår kväll försökte överfalla din bror Jeremias? När jag hörde detta, blev jag fylld av ilska, och tänkte: Jag står inte ut med mer! Så sökte jag rätt på en kniv, och sa: Så fort jag ser honom, ska jag döda honom!"

Jag begav mig ut att söka honom. Jeremias och Antolin gick med mig. När vi kom till platsen där de träffats, var Luis inte där. Det var ett diskotek som låg på första gatan i samma kvarter. Vi gick in i diskoteket för att vänta tills han kom. Vi beställde tre öl, och när det gått omkring tjugo minuter, kom

Luis. Omedelbart reste jag mig, och utmanade honom att slåss. Då sa han att han var obehäpnad. Jag krävde då en förklaring på varför han försökt att överfalla Jeremias. Min ilska hade redan gått över, och jag ville inte ha problem, utan hoppades att allt skulle lösas sig genom att vi samtalade, men medan han pratade med mig, gav honom Antolin ett knivhugg i magen. Han drog sig tillbaka, sårad, och höll sig över magen.

När jag såg detta hända, visste jag inte vad jag skulle ta mig till. Jag kände att vi var tvungna att avsluta mordet. Jag gick emot Luis, och gav honom ytterligare ett knivhugg, redan besluten att döda honom. Han sprang iväg i desperat flykt, och jag följde honom, för att göra slut på honom. Han gick in i ett hus, och jag följde efter. När han gick ut genom bakdörren, slutade jag förfölja honom.

Sedan återvände vi hem, och hade väl varit hemma ungefär en halv timme, när en kille kom på motorcykel och sa till oss att vi var tvungna att ge oss iväg, för den här mannen skulle

säkert dö. Allt hade gått så oerhört snabbt, att jag inte hade haft tid att vara sig tänka eller reflektera. Nu började jag tänka på att jag hade hamnat i en fälla. Jag kunde faktiskt varken förstå hur eller varför jag på nytt syltat in mig i ett sådant problem. Allt hände så snabbt att inte ens jag själv kunde tro det. Då jag redan hade en dom för mord på mig, visste jag mycket väl att utsikterna för mig var mycket dystra.

Tio timmar senare dog mannen av inre blödningar. Jag, Jeremias och Antolin skildes och flydde var och en åt sitt håll. Jag for ut på landsbygden, för jag hade beslutat mig att inte återvända till Victoriafängelset. Så avlöpte en månad, men sedan återvände vi till huvudstaden och hamnade i ett annat slagsmål, där ytterligare tre personer blev sårade. Från mordroteln anhölls några av mina släktingar. Min mor blev inkallad till polisförhör, där man informerade henne att vi var efterlysta för tre mord. När jag sedan kom för att besöka min mor, sa hon att jag borde fly iväg, och inte stanna längre. Nu var situationen för mig svårare än någonsin, men jag försökte gaska upp mig och klara av tillvaron.

En dag råkade jag komma till huvudstaden och besökte min bror Isaías. Den dagen var några syskon från Comunidad Maranata där. Där var min bror Lorenzo, Stina, Viveca, Siri, Ulla och några fler som jag inte nu kommer ihåg. Lorenzo sa åt mig att prata med dem, för de brukade hjälpa människor med problem. Jag tänkte: Hur skulle de kunna hjälpa mig? Detta problem har ingen lösning. Men jag beslöt att försöka. När jag talade med Stina, sa hon: Jag kan inte besluta i denna sak, men eftersom pastorn är i landet, kan du tala med honom direkt. Då for jag till kommuniteten och fick tala med pastor Arne Imsen som bad

mig förklara mitt problem.

När jag berättat allt för pastorn, frågade han: Hur gammal är du? Jag sa: 26 år. Kanske du får sitta fyra år i fängelset, sa han. Då är du 30 år; en mera mogen man. Och han sa: Vi kan hjälpa dig med en advokat, och kan hälsa på dig i fängelset under strafftiden. Vi hjälper dig om vi kan, och om vi någon gång inte hjälper dig, så är det för att vi inte kan. Du får två dagar på dig att bestämma dig.

Jag sa: En gång var jag kristen, men sedan tappade jag bort Gud. Då sa han: När det finns elektriskt ljus i ett hus, och man kapar elledningen som går till huset, vad händer då? Jag sa: Det blir mörkt. Han sa: Samma sak händer när du gick bort från Gud. Jag blev fundersam ett tag, för fram till detta ögonblick hade jag inte tänkt på Gud; jag hade aldrig reflekterat över att det var jag som gått bort ifrån Gud.

Hoppet föddes i mitt hjärta, och jag gick, försjunken i tankar, för jag hade verkligen gett upp allt hopp, men nu tänkte jag på den hjälp de erbjudit mig: En advokat och att besöka mig i fängelset. Jag var inte nöjd med denna lösning, men jag hade inget alternativ. Min situation var mycket svår. Jag var fylld av ångest, men redan samma kväll fattade jag mitt beslut, och tänkte: Jag återvänder till Gud, och sedan går jag i fängelse.

Jag återvände följande dag, och pastorn inbjöd mig till möte. Ordet han läste den dagen var från Johannesevangeliet, kapitel 3:16, där det står: "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv."

Så började han predika, och sa: "Var och en", det vill säga varenda människa. Än om hon är värdelös spelar det ingen roll vem det är. "Alla" in-

kluderar alla människor i hela världen. Jag kunde förstå att detta budskap kom från Gud till mitt liv, och då föll jag omedelbart på knä och bad om förlåtelse för mina synder. Pastorn bad för mig och lade sin hand på mitt huvud. Från detta ögonblick förlät mig Gud mina synder; Herren Jesus Kristus kom in i mitt liv. Jag blev hans egendom och han blev min Herre. Jag föddes på nytt, in i Guds familj.

Två dagar senare for jag till fängelset, men jag kunde vara lugn och hade frid och glädje. Jag var i fängelset, och Herren var med mig. Han lämnade mig aldrig, och fastän jag vid några tillfällen försökte att avlägsna mig från Gud, kunde jag uppleva att det var otaligt omöjligt för mig. Gud har kommit in i mitt liv, och han har gjort mig till sin fånge. För jag älskar min Gud. Jag älskar Herren Jesus Kristus av all min kraft och all min själ och av hela mitt hjärta; ty den som fått mycket förlåtet, han älskar också mycket.

Herren har förlåtit mig många synder. Jag är slav till min välsignade Herre. När jag gick på fängelsegården, fylld av glädje, tänkte jag och sa: Min Gud, jag har aldrig haft något, jag har heller aldrig varit den jag skulle vilja vara. Jag har inte haft något gott i mitt liv. Alltid har mitt liv varit fyllt av lidande. Men nu är jag helt uppenbart en mycket lycklig människa. Jag har Guds son i mitt hjärta. Trofast är Gud, han som har kallat oss till gemenskap med sin son Jesus Kristus. Idag, fem år och sex månader senare, har jag försatts i frihet och återvänt till kommuniteten där jag har fått en familj i Kristus. När jag var i fängelset, besökte mina syskon mig, gav mig andlig och materiell hjälp hela tiden; dessa fem år och sex månader. Nu är jag fri från fängelset och synden. Jag lever i den frihet som Kristus frigjort mig med.

Stöd fängelsemissionen i Santo Domingo!

Comunidad Maranata erbjuder läkarhjälp till fängelset Victoria, som är klassat som katastrofområde.

Omkring 300 patienter behandlas vid varje mottagning och det som nu främst behövs är antibiotika, parasitmedel och vitaminer.

10:-

...är kostnaden för läkemedel till EN av patienterna, och kom ihåg: Ditt bidrag kan rädda liv! Sätt in Din gåva på Pg 441005-6. Märk talongen "Läkemedel".

Människan vill gärna bli privatreligiös. Men en sådan frälsning räcker inte. Först i församlingsgemenskapen skapas förutsättning för oss att bli det Gud har tänkt.

Församlingens uppgift är att predika; att vara en stad på berget. Vi är satta här i världen för att predika evangelium om frälsning.

**Predikan av
Gunno Andersson**

Det nya livet

För att Ordet ska kunna nå fram till våra hjärtan, måste förutsättningar skapas. Därför är det nödvändigt med en bärvåg i mötena. Vi måste bedja för varandra, så att Ordet som predikas inte blir som stenar, utan bröd som ger mättnad. Ordet ger en förblivande mättnad. Det tillfredsställer både känsla, intellekt och ande. Vi behöver uppleva denna mättnad av Guds Ord. Men Guds Ord är inte något vi bara kan ta emot. Det är minst lika väsentligt att det finns ett utlopp. Naturligtvis genom evangelisation, men i lika stor utsträckning handlar det om ett utgivande till våra syskon i Herren. Det är därför vi har församlingen som är redskapet i denna nödvändiga process.

"Frihet är inte att göra som vi vill. Vi har frihet att tjäna Jesus."

Utöver hela vår jord finns det mängder av olika församlingar, och vi ska tala om några kännetecken för dem. Katolska kyrkan har anklagat protestanterna för att åstadkomma splittning, och ser sin egen kyrka som allmänlig, gemenskapsbildande. Genom mänskliga kraftersträngningar och genom sin inriktning, har katolska kyrkan lyckats hålla samman. De har tagit hjälp av sakramenten, prästerskapet och munkväsendet att skapa en kyrka, medan man i protestantismen möter Luther, Calvin, Zwingli och en mängd andra "skolor", vilka också formade statskyrkosystem.

Först i början av 1500-talet gick

människor längre. De utsattes då för "bannbullen" från Luther. Hans fruktansvärda aggression och vrede gick ut över församlingarna som var fria i förhållande till staten, katolska kyrkan och furstarna. De fria församlingarna predikade omvändelse och dop. Den moderna församlingens historia är ungefär 450 år, och där har vi våra andliga förfäder.

Då vi återvänder till Ordet och den första församlingen, har vi svaret på de frågor människor brottas med om de mött Jesus Kristus och försöker leva församlingliv. Människan har i princip inte förändrats, utan samma kraft ligger bakom och skapar problemen.

Trots att vi mött Jesus Kristus och blivit födda på nytt, finns den onda naturen fortfarande kvar i vår kropp och vår personlighet. Det innebär att kampen mellan kött och ande ständigt pågår. Och utgången beror på hur stor dominans Guds Ande får i våra liv.

Många åberopar bibeln, men behandlar Ordet på många olika sätt. Man kan inte låta sig ledas av hur alla andra gör, utan måste följa sin kallelse. Det är väsentligt!

Man kan lära sig mycket av andra människor. I historien läser vi om de misstag som begåtts, men kan också notera förtjänster. Människorna är sig lika i alla tider. Den som vandrar i ödmjukhet med Ordet som rättesnöre, behöver inte bli förvirrad, utan kommer att finna en framkomlig väg.

Öndvikligen möter vi konflikter och svårigheter. Vi är behäftade med svagheter, och måste acceptera att ingen av oss är perfekt eller sitter inne med den absoluta sanningen, men vi är syskon, vi har mött Jesus Kristus och har fått delaktighet av den gudomliga naturen.

Det första kännetecknet för församlingen, och förutsättningen för att den ska kunna existera, är Guds kärlek.

"Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son". Där möter vi den korsfäste Jesus. Där upptäcker vi vår egen belägenhet; att vi är syndare. Utan korsets inverkan och Andens inflytande skulle vi vara som alla andra människor. Vi skulle förneka synderna och tycka att vi klarar oss själva ganska bra. Men genom att vi mött Ordet och Anden, belyses vår sanna och verkliga situation. Korset uppenbarar synd, död, mörker och elände.

Guds Ande låter oss se en annan sida också; annars är risken stor att vi går under i vanmakt och förtvivlan. När Guds Ande lyser upp vårt sinne och vårt hjärta, ser vi vad Jesu död och uppståndelse innebär. Tänk att det finns nåd också för mig! Det finns möjlighet till frälsning, befrielse från synden och kraft att leva för Gud!

Om vi kommer bort från försoningsverket på Golgata, spelar det ingen roll vad vi försöker göra. Vi måste vara medvetna om den vertikala påverkan från himlen ned till oss. Guds kärlek utgår från Golgata. Han är kärlek, och har bevisat denna ofattbara kärlek till oss genom att han sände Jesus Kristus till jorden.

Grundförutsättningen för att en församling ska kunna växa fram, är att människor föds på nytt. Finns inte budskapet om pånyttfödelse, omvändelse och sinnesändring förverkligat, så är det inte en Guds församling. Porten in i Guds församling är nämligen att födas på nytt.

Den som blir född på nytt av Guds Ord och Ande, får delaktighet i Andens liv, och möjlighet att umgås med Gud. Det heter "lära känna Jesus Kristus och hans uppståndelses kraft".

Det nya livet som kommer den pånyttfödde till del, är en personlig erfarenhet. Man kan inte få det genom massanslutning till någon kyrka. Det enskilda, individuella mötet med den uppståndne, skapar en relation med

Bara den som mött Jesus Kristus kan predika evangelium. Därför ska vi inta satsa tid, kraft och medel på ekonomiska och ideella rörelser eller politiska aktiviteter. Det vore majestätsbrott. Vi måste satsa på församlingen, som är Guds redskap i tiden, till dess han hemförlovar oss. Den dagen är inte långt borta!

t i Jesus Kristus

himmelens Gud. Det är mycket viktigt att man har ett personligt umgänge med Gud. Genom bönen kan man samtala med Jesus Kristus. Det är början till en ny gemenskap. Sedan möter den pånyttfödde andra människor som gjort samma erfarenhet, och Guds Ande gör att de håller sig samman.

De flesta människor har begränsat sin kristusupplevelse till vertikal kontakt. Men det får ju inte stanna där. Den vertikala förbindelsen måste fortsätta i en horisontell riktning. Gemenskap med Jesus är naturligtvis förutsättningen, men följderna måste bli att den kristne får kontakt med trossyskon och andra medmänniskor. Om vi inte älskar vår nästa, hur ska vi då kunna förmedla försoningens budskap?

Varför försöker vi nå människor med evangelium? Kanske deras levnadsomständigheter griper oss, men det räcker inte som motivation. Det räcker inte att bli engagerad för deras skull, vi måste göra det för Jesu skull. Han är vår uppdragsgivare. Det vi känner får inte bestämma hur vi ska handla. Vi har blivit kallade från mörker till ljus. Förr var vi syndens trålar, orättfärdighetens slavar. Detta ledde till död. Nu är vi Kristi slavar, under rättfärdigheten. Det låter konstigt i vår tid, när man talar så mycket om frihet.

Det finns många människor som inte är födda på nytt, men gör goda gärningar. De har patos för människor som lider i andra länder, och vill hjälpa dem. Det finns andra människor som är frälsta och döpta i anden, men som inte rör ett finger för att hjälpa någon. Vi är födda på nytt, och det betyder att vi inte längre är våra egna. Vi har frihet att tjäna Jesus. Han är vår uppdragsgivare, och vi måste förmedla det som kommer ovanifrån till våra medmänniskor. Till syskon i församlingen först och främst, men det skall

också kanaliseras ut till människor utanför. Den gudomliga kärleken måste omvandlas i oss till medmänsklig kärlek. Vår broderliga kärlek och medmänsklighet baseras på att vi mött den uppståndne Kristus. Det handlar inte om idealism, utan vi är av Jesus Kristus kommenderade att gå ut.

Det finns alltid en risk att man inriktar sig på sin egen privata frälsning – blir privatreligiös. Men en sådan frälsning räcker inte. I församlingsgemenskapen skapas förutsättning för oss att bli det Gud har tänkt. Att födas på nytt till ett levande hopp är bara början till något som ska växa och utvecklas. Vi har naturliga gåvor, men till detta har vi också fått andliga gåvor. Dessutom har vi fått en tjänst i församlingen. Vi måste ha näring och växa upp för att istandsättas till funktion i den tjänsten.

Det är en process som pågår under hela vårt liv. Det måste finnas en inriktning och medvetenhet redan från början: Detta är målet för församlingen och för oss som individer. För många av dem som blir frälsta, innebär inte frälsningen en total förändring, utan man kanske bara lägger av vissa yttre attribut man menar tillhör världen.

Numera tycks frälsningserfarenheten gå ut på att vi ska bli lyckliga och få det bättre. Men utan frälsningen är människan förlorad. Vi kan inte tvinga människor till frälsning, men vi kan proklamera den. Sedan får var och en avgöra om han ska hörsamma budskapet eller inte. Vi måste överlämna beslutet åt människornas samveten. Det går inte truga frälsningen på människor, som en billig "reagrej". Och att vara frälst innebär inte att vi jämt skrattar och är glada. Sanningen är kanske att vi gråter mera än skrattar, på grund av den kamp vi är inne i. Men vi är glada i djupet av våra hjärtan. Det finns en glädje som inte är yt-

lig, utan baserad på storheten i att vara Guds barn.

I Hebr. 12:14 läser vi: "Faren efter frid med alla och efter helgelse; ty utan helgelse får ingen se Herren." Vidare: "Och se till att ingen går miste om Guds nåd, och att ingen giftig rot skjuter skott och bliver till fördärv, så att menigheten därigenom bliver besmitad." Gud är helig. Jesaja hörde keruberna: "Helig, helig, helig är Herren Sebaot". Han har inte förändrats. "Jag är helig" sa Jesus. "Ni skall också vara heliga." I engelska översättningen står det: "Jag är perfekt, ni skall också vara perfekta". Det låter väldigt pretentiöst, men "utan helgelse får ingen se Herren". Det finns alltså något mycket betydelsefullt som skiljer församlingen från världen. Helighet betyder att man är avgränsad, avskild för en speciell uppgift, och inte kan användas till vad som helst. De heliga är avskilda för Gud.

Slaven är avskild för sin herre, och ska göra vad hans herre befäller honom att göra. Han är avskild, helgad för sin herres räkning. En slav kan inte komma med protester eller ursäkter; han ska göra det han blir tillsagd.

"För några tycks frälsningen innebära att bli lycklig och få det bättre..."

Vi har tyvärr så ytlig syn på helighet. Från början var det ett uttryck för sann gudslängtan. Men som med det mesta när det gäller Guds verk, skapas en form, och så försvinner kraften. Man för bara över ett beteende

och ett mönster till nästa generation. Därför måste förnyelse till!

Ytterligare ett kännetecken för församlingen är lärjungaskapet. Jesus säger att lärjungen ska vara tacksam om det går honom som hans mästare. Gång efter annan möter vi i bibeln uttrycket "lärjungar". Vi blir aldrig något mer än lärjungar. Jesus korrigerade de skriftlärdar när de kom och sa "Rabbi, Mästare". "Varför kallar ni mig mästare?" Jesus hade inte suttit vid Gamaliels fötter eller hos någon annan av dåtidens kända rabbiner. Ändå kallade man honom mästare. Det fanns något hos Jesus, som kännetecknade att han var en profet och mästare.

De som mötte Jesu kallelse, lämnade allt och följde honom. Han lärde dem lärjungaskap. Vad innebär lärjungaskapet för oss? Det kan betyda olika ting för olika människor. Men vad man förväntar sig av en lärjunge, är att han lyssnar och är vaksam i sitt lyssnande; tar vara på mästarens ord och gör som han sagt. Den som hela tiden följer sitt eget huvud, är ingen god lärjunge. Lärjungaskapet innebär att den gudomliga kärleken förverkligas i och genom människan. Till det behövs helighet. Heligheten vittnar om balans mellan det som tas emot och det som ges ut. Lärjungaskapet är en viktig del av församlingslivet och för den enskilda människan. Hon är inte Herre och Mästare, utan lärjunge. Hon har öron att lyssna med för att kunna göra det som Mästaren säger.

Församlingen måste ha en speciell struktur. Jesus talar om vinet som en bild på anden. När vinet pressats fram i stora kar, ska det transporteras vidare till konsumenten. Då måste det finnas någon behållare för vinet, som man kan transportera det i för att kunna dela ut det.

På Jesu tid fanns vinläglar som var gjorda av hudar; oftast från getter och får. Man beredde dessa hudar på ett speciellt sätt. När det nya, kraftiga vinet kom, kunde man inte hålla det i gamla läglar som redan var uttänjda så långt det fanns förmåga i materialet. Slog man det nya vinet i de gamla läglarna, skulle de spricka på grund av att det inte fanns elasticitet kvar. Det nya vinet slogs i nya läglar som hade förmåga att ta emot det kraftfulla nya vinet, och töjas utan att gå sönder. Ingenting fick gå till spillo. Det är detta Jesus menar när han talar om det – att vinet som ska bjudas ut inte får gå till spillo.

Man kan inte strunta i vinläglar, former och strukturer och säga: "Vi ska vara fria!" Gud har skapat en form för mänsklig samlevnad; det är familjen. Familjerna skall sedan utgöra samhällen som skapar kultur.

Församlingen måste också ha en

form för att kunna utvecklas och fungera; för att kanalisera det som kommer ovanifrån. Det gudomliga vinet ska förmedlas till andra människor. Den gammaltestamentliga församlingen hade sin form. I sin liknelse talade Jesus om det gamla och nya förbundet.

När Jesus kom, kunde han inte använda den gammaltestamentliga formen som var den jordiska nationen Israel. För Jesu vin måste det skapas en ny form; den nytestamentliga församlingen, som inte styrs från jorden, utan från himlen. Varje människa; man eller kvinna, fattig eller rik, barbar eller skyt; varifrån han än kommer, kan få delaktighet i den nytestamentliga församlingen. I den gammaltestamentliga fanns många restriktioner och avgränsningar som hindrade människor att vara med. I den nytestamentliga är det öppet för alla människor på jorden.

Man kommer inte in i församlingen på vilket sätt som helst, utan genom en ny födelse skapas nya människor. När man trätt in i församlingens nya territorium, upptäcker man: Här råder

”Det behövs helighet för att den gudomliga kärleken ska synliggöras och nå människor.”

andra lagar än i gamla förbundet och i världen.

Guds rike har regler och krav på sina medborgare. Guds rikes normer finner vi i Guds Ord. Men Guds rike har också rättfärdighet, glädje och frid. Det handlar inte om slavar som håller på att gå under; som stapplar mot avstjälningsplatsen, utan det är slavar som upplever att här är det bästa slaveri som finns – det leder till evigt liv.

I den här gemenskapen kan människor utvecklas på det bästa och sundaste sätt. Får Guds förutsättningar råda, då finns möjligheter till en lustgård här på jorden.

Församlingen består av pånyttfödda människor, och där finns ett andligt ledarskap. Tjänarna i församlingen består av apostlar, herdar, lärare, evangelister och profeter. Gud har satt dem till tjänare i församlingen, för att de tillsammans skall fungera för Jesus. De skall belysa och fokusera Jesus för församlingen. Syftet är att vi allesammans skall komma fram till enheten i tron och till kunskap om Guds son, och så växa upp till manlig mognad och bli i stånd att rymma den fullhet som Jesus Kristus har. Då ska vi inte längre vara som barn, som driver omkring av vart vindkast i läran vid människornas bedrägliga spel. Vi skall tillsammans i kärlek växa upp till Honom som är huvudet. (Ef. 4:16)

Målsättningen för församlingen och individen är att alltid ha Jesus för sina ögon. Det måste alltid vara tjänarens ambition att visa på Jesus och att måla honom som korsfäst.

När den nytestamentliga församlingen växte fram, kom den att ersätta den gammaltestamentliga. I den var rabbinen ansvarig för det sociala arbetet, för domstolsverket, osv. Också den nytestamentliga församlingen bör innefatta både socialhjälp och domstolar. Vi skall inte behöva gå till världens domstolar i timliga frågor. Församlingsordningen behöver inte ändras från en generation till en annan. Det skall inte vara på ett sätt i USA och på ett annat sätt i Kina. Oavsett vilken politisk eller ekonomisk struktur som råder där man lever och bor, så fungerar Guds församling. Den styrs inte av yttre omständigheter, för den har ett himmelskt ursprung. I det profana samhället finns myndigheter som förväntar sig att medborgarna ska lyda dem. Auktoritet är nödvändig, men den ska inte trycka ner människor. Dess uppgift är att skapa ordning i samhället. I församlingen finns andliga lagar. Människor behöver gudomliga auktoriteter, som kan leda dem så att de kan lära känna Guds fadershjärta och komma på rätt väg.

Det förhåller sig likadant i äktenskapet. Mannen är kvinnans huvud, står det i bibeln, men också att Kristus är mannens huvud, och det är naturligtvis förutsättningen för att nästa led ska fungera på rätt sätt. Likaså är föräldrar barnens auktoritet.

I Gamla Testamentet läser vi: "Utan profetia blir folket tygellöst". Det behövs alltså ett profetiskt ledarskap i

församlingen. Profetia sträcker sig längre än vi med vår intelligens eller våra känslor förmår. Det profetiska ordet är som ett ljus i en dyster vildmark. Även om vi inte kan se någonting, vet vi att Guds eget ord kan leda oss. Som ett komplement till Ordet, möter vi profetisk ande; ett profetiskt ledarskap som vill leda den enskilde och församlingen mot det bestämda målet.

Det kan ibland bli så att församlingen förlorar sig i olika aktiviteter. Exempelvis i ett "socialt evangelium". Då har man visserligen med det kristna namnet i verksamheten, men engagemanget går ut på att reformera jorden. Man satsar på fredsrörelsen eller i kamp för ekologisk balans. I och för sig är inte dessa ting fel att syssla med, men församlingens uppgift är att predika evangelium. Församlingen kan faktiskt vara en stad på berget. Det är självklart att unga kristna män inte bör göra militärtjänst; det strider ju mot andan i vår uppgift. Vi är satta att förkunna evangelium; ett budskap om att människor skall frälsas och räddas. Då kan man naturligtvis inte gå med i ett system där man lär sig döda andra människor.

Det är lätt att se tillbaka på historien, eller att ha uppfattningar om vad som ska ske i framtiden, men att vara profet just idag är svårt. Ett profetiskt ledarskap kan lyfta fram ting som vanliga människor inte ser, men utgör favor för Guds folk. Församlingen behöver denna ledning för att inte slå in på felaktiga vägar; svärmeri eller social kristendom.

Ytterligare något som kännetecknar en sann kristen församling är naturligtvis evangelisationen. Innan Jesus lämnade jorden, sa han; "Gå ut och predika evangelium för allt skapat, och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände."

Hur ska man då evangelisera? Jesus sa ingenting om det. Han sa: "Gå ut!" Det kan vi göra på så många olika sätt, men har vi en brinnande längtan att få se människor frälsta, så finns kolossalt många metoder att nå ut. Somliga tycker vi är bättre, och andra sämre, men vi kan inte vänta tills vi funnit den perfekta modellen, och därför bör var och en finna sin egen väg och metod att nå människors hjärtan. Vi måste ha förtroende för den helige Ande, så att vi inte blir stereotypa och fastlåsta i olika former och kulturer. Vi bör vara öppna för direktiv och speciella maningar om vart vi skall gå, och vad vi skall säga. Det viktiga är att vi står till den helige Andes förfogande.

Det räcker inte med att ha tron som en filosofisk uppfattning. En biblisk tro måste visa sig i gärning. Tron utan

gärningar är död, säger Jakob. Alltså måste den tro som nått oss från himlen kanaliseras på ett sådant sätt att den även når till andra människor. Vi kan inte fortsätta att leva "svensson-liv" sedan vi mött Jesus, utan allt måste bli annorlunda. I Apostlagärningarna berättas om hur man i den första församlingen höll sig tillsammans och hade allting gemensamt, och "i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ".

”I den nytestamentliga församlingen skall det finnas både socialhjälp och domstolar.”

Det var synliggörandet av det man upplevt. Församlingen är en gemenskap, där den gudomliga kärleken till människorna ska synliggöras och förkroppsligas.

I Efesierbrevet ser vi hur angelägen Gud är att upprätta församlingen och få den att fungera. Vilken struktur samhället än har, så har församlingen möjligheter att fungera. Vi har ynnesten att leva i ett århundrade då vårt land inte drabbats av krig. Men tänk vilket ansvar vi har, vilket förtroende Gud har gett oss att vidarebefordra detta budskap om honom! Församlingen har fungerat under svåra förhållanden i Kina; i kommunistiska miljöer, men också i Tyskland under Hitlertiden. Vi har inte behövt plikta med våra liv för att stå för Jesus, men martyrium är inte enda sättet man kan lida eller förföljas på. Det kan ske på andra sätt än genom brutalt våld. Kanske genom lagstiftning eller psykning på olika nivåer. Genom angiveri kan man terrorisera människor. Under allt detta kan församlingen fungera, men då behövs ett profetiskt ledarskap som kan lotsa och hålla den

vaken.

Det måste hos dig och mig finnas en ambition att växa upp till honom som är huvudet. Församlingen kan annars bli en social klubb eller en intresseförening. Det är viktigt att vi blir upptagna med Jesus, så församlingen får behållas på en hög nivå. Bara han kan styra oss på det sättet att vi kommer dit. Kunskap, näring och engagemang är förutsättningen för att vi ska kunna gå vidare. Det behöver inte betyda att man stressar eller råkar i panik.

Även om vi är medvetna om att Jesus kommer snart, så arbetar och planerar vi som om vi hade lång tid på oss. Med nykterhet och besinning. Jesu tillkommelse är inte en katastrof för församlingen; det är för oss en frigörelse, och mötet med honom har frälst oss. Vi ska förvandlas till likhet med honom, och alltid vara tillsammans med honom.

Gud har inte ändrat sitt sätt att arbeta, så att han kommenderar ut jättestora skördetröskor och överger handarbetet. Det finns inget effektivare sätt att evangelisera än människa till människa. Vi blir lätt imponerade av jättestora konferenser, med tält som rymmer 35.000 människor, men Gud är inte beroende av det. Vi ser en annan väg i Ordet. Gud vill skickliggöra oss att vara redskap som vinner människor. Vad ska de bli frälsta till, varför ska de bli frälsta? Är det för att ge kyrkorna bra statistik på många medlemmar? Inte bryr sig himlen om det! Vad himlen intresserar sig för, är att människor verkligen blir födda på nytt och frälsta till något nytt. De ska inte fortsätta leva som förr.

Det är bara den som mött Jesus som kan predika evangelium. Därför skall vi inte satsa på ekonomiska och ideella rörelser. Vi måste satsa på församlingen. Inte på politiska aktiviteter; det vore majestätsbrott; men församlingen är Majestätsredskap i tiden till dess att han hemförlovar den. Den dagen är faktiskt inte långt borta.

Snart kommer överängelnns röst att höras genom himlarymderna. Guds basun ljuder och evakueringen är en verklighet.

Detta är en hemlighet för världen, den förstär det inte, men vi som bär ropet Maranata i våra hjärtan, väntar bara på klarsignalen. Låt oss alltså den tid vi har, satsa på att bygga upp församlingen, satsa på evangelium, för då bygger vi upp det Jesus fött till liv. Då kan vi vara ståndaktiga och nå fram till slutfärlsningen. Då blir vi inte efter på vägen, lider inte skeppsbrott i tron. Vi kan så allesammans följa med till det hem Jesus berett för dem som tror på Honom.

Hon sökte och fann – JESUS!

Hon satt på en nattklubb i Sundbyberg. Spärrarna hade släppt av spriten hon druckit. Tankar och problem som hon sökt döva, kom upp till ytan. Gertrud gav uttryck för dem i hejdlös gråt.

Av Ulla Näsholm

Idag har Gertrud Karlsson funnit glädjen, funnit livet. Allt det hon så intensivt sökte; mening med tillvaron, frid och glädje, det har hon funnit genom frälsningen i Jesus Kristus.

Hon har ingen kristen bakgrund, och visste ingenting om Gud. Gertrud hade aldrig träffat en troende människa; ingen hade delgett henne något om Gud eller visa på att han fanns, brydde sig om henne och kunde förvandla hennes liv.

Gertrud berättar själv:

– Jag har nog sökt Gud i hela mitt liv; sökt efter något annat än det liv jag levde.

Hon talar sakta och eftertänksamt; så lyser hon upp i ett besmittande leende, och utbrister:

– Men Han sökte nog mig först.

Han såg det tomma liv jag levde, och ledde mig genom olika människor till Jesus.

”Finns det någon Gud?”

– Det var ju så att jag hade gått en sjukvårdskurs och fått arbete på Södersjukhuset i Stockholm. Där träffade jag för första gången en frälst människa. I hennes liv kunde jag se att hon var annorlunda. Ibland drev arbetskamrateerna litet med henne, och vi brukade också slänga de Evangelii Härold hon lämnade till oss.

– En dag när vi baddade tillsammans, sa Helga (hon hette så) till mig: Jag tror du kommer att bli frälst. Det vet jag inget om, svarade jag; jag undrar bara om det finns någon Gud.

– Nu efteråt, förstår jag att Gud hade sett till min längtan, och sänt henne i min väg för att jag skulle bli frälst. Det är fantastiskt att Gud ser oss, och han har alltid gett oss möjlighet att komma i kontakt med honom.

– Det var annars ingen som trodde att jag skulle bli frälst. När jag slutade arbetet klockan 21.00 på kvällen, duschade jag och bytte om, och sa bar det raka vägen till någon krog eller en dans. Vi var ett gäng norrländskor som alltid var ute i svängen. Vi drack alltid litet sprit innan vi gick ut; sedan var vi ute hela natten. Ofta kom jag direkt till arbetet klockan sju nästa morgon.

– Jobbet skötte jag i alla fall, även om jag periodvis drack sprit varje dag. Men jag ville inte leva så, jag önskade något annat, och undrade hur jag skul-

le finna det.

– Jag skall aldrig glömma den natt när jag satt på en nattklubb i Sundbyberg. Jag var så olycklig, och hade druckit så mycket att jag spytt ner hela baren. Jag grät och grät. En man såg mig, och undrade hur det var fatt. Det var en fin man, han tyckte synd om mig. "Finns det någon Gud", undrade jag. Han ville gärna hjälpa mig, men han hade själv aldrig funderat över de frågor jag brottades med. När vi skildes, sa han att han hoppades att jag verkligen skulle finna Gud, även om han inte kunde hjälpa mig att finna honom.

– Genom Helga, som jag nämnde om förut, blev jag förd till Gud. Hon tog mig med till möten, och hon bad till Gud för mig och hjälpte mig att få gemenskap med Gud. Fortfarande har jag kontakt med Helga, och åker ofta och hälsar på henne.

– Jag fick en sådan frimodighet efter frälsningsupplevelsen, och jag började vittna på avdelningen. En av sjuksköterskorna sa till mig: Ja, det där håller nog inte så länge för dig. Men tänk att det håller än!

– På sjukhuset arbetade jag på en leukemiavdelning, och många var väldigt sjuka och medvetna om sin situation. Jag vittnade och fick bedja med en del patienter också. En av sjuksköterskorna anmälde mig, och jag blev uppkallad till professorn.

– Men det verkade som han förstod mig. Jag berättade för honom hur Jesus förvandlat mitt liv, och att jag ville förmedla något av vad jag upplevt till patienterna. Han var väl tvungen att säga något till mig, eftersom man menade att det var bättre att patienterna lämnades i fred, så att de fick ro den sista tiden av sitt liv.

En knuff

– Jag döptes i Maranataförsamlingen 1969, ett år efter det att jag blivit frälst. Det var en kamrat, Marianne Uhr, som stödde och hjälpte mig de första åren när jag tog de första stegen på frälsningens väg. Det var mycket som måste tas itu med, jag vill inte nämna något om det, det var mycket som måste lämnas bakom, men jag fick ett särskilt stöd och hjälp av Marianne under den tiden. Det är som om Gud alltid hade något att utföra i mitt liv och han använde olika människor.

– Det var ett svårt slag när Marianne efter en tids sjukdom lämnade oss; alldeles för ung, tyckte jag. Det är så mycket man inte förstår av Guds handlande, men också i sorgen är han med och styrker och hjälper oss. Och Marianne är ju hemma hos Jesus! Det dröjer inte så länge förrän vi kommer efter.

Jag gick ju på mötena så fort jag var ledig någon söndag, men så började jag undra om detta var allt. Möten

varannan vecka, och så arbete. Det var en hel del jag funderade över. Men då kom Stina Fridolfsson och hälsade på mig. Ibland behöver vi en knuff, och det fick jag av henne.

– Hon sa att jag kunde komma till församlingshemmet Johannelund när jag var ledig, och att det skulle vara roligt om jag hälsade på. Så jag köpte med mig kaffebröd, och så satt vi under träden där och fikade. Jag började se fram emot de besöken, och gemenskapen med syskonen.

– Till sist bestämde jag mig för att flytta in i gemenskapen, och sedan har jag bott i storfamiljen, även om jag flyttat och bott litet på olika platser i Sverige.

Så har Gertrud växt och utvecklats i gemenskapen, och formats av Guds ord. Ser man henne idag, är det omöjligt att tro att hon en gång levte det liv hon gjorde före frälsningen.

Det är viktigt för henne att vittna och förmedla vad hon upplevt, och det finns otaliga exempel på hennes enkla vittnesbörd. De når fram till människorna. Man lyssnar till henne, och ser och förstår att det är upplevt, sant, det hon berättar.

Sin uppgift i Sverige

Under några år bodde hon på Humlegården i Latorp. Hon bad till Gud om tillfällen att nå människor, och hittade sin uppgift när hon började städa hos grannarna. Där fick hon utföra en missionsuppgift. Hon vittnade och själavårdade människor; vann deras hjärtan och fick inblick i många människors liv och var till hjälp, tröst och vägledning.

Gertrud har också besökt missionsarbetet i Santo Domingo. Hon kommunicerade på svenska, och människor förstod. Flera år senare, frågar man fortfarande efter henne, och undrar hur hon har det. Så här säger hon:

– Ja, det var inte lätt därnere. Men jag är glad att jag fått se hur man arbetar där, och att jag träffat människor där. Vi behöver bedja för dem mycket, det förstår jag. Och så förstår jag att man nog måste ha en kallelse för att kunna leva där i så annorlunda förhållanden.

Gertrud har sin uppgift i Sverige, det är hon medveten om. Tills för en kort tid sedan, bodde hon på Humlegården, där hon bott i fem år. Nu är hon tillbaka i Stockholm igen. Hon förklarar:

– Jag kände att det var tid att bryta upp igen, att komma in i något nytt. Så tänkte jag på flyktningarna och på barnen som fanns på Bällsta, och tyckte att jag ville göra något för dem.

Och på Bällsta Missionscenter är Gertrud till välsignelse. Från den minste Johannes som hon passar så att mamma Susanne kan vara med i skolarbetet, till Märta, 86 år, som hon hjälper till rätta i vardagsbestyren – Gertrud hinner med alla.

På frågan vad hon skulle vilja säga till MR:s läsare, säger hon:

– Jag önskar att fler får det nya livet i Jesus. Man finner om man söker. Det gjorde jag. Mest av allt önskar jag att fler ska få del av detta liv som jag fått; det som gett mig mening och innehåll. Tänk att Gud bryr sig om oss så mycket; var och en personligen!

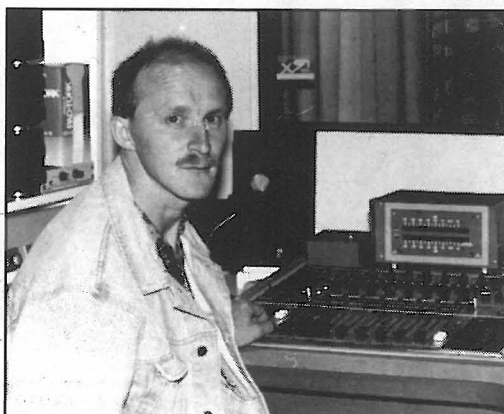
Gertrud tar sig tid även med de minsta. Här är det Johannes Eliasson som passas så att mamma kan hjälpa till i skolarbetet.

Ett paradis för barnen. En plats där äldre kan trivas och där utrymme finns för alla generationer. Barn, äldre och så den produktiva generationen. Kommuniteten på Humlegården utanför Örebro har blivit ett vittnesbörd för grannar och andra.

På Humlegården i Latorp utanför Örebro bor en storfamilj på ungefär 40 personer, däribland en hel del barn. Kommuniteten förfogar över tre fastigheter som förutom bostäder, inrymmer lokaler för skolundervisning och dessutom mötes- och konferensutrymmen. Maranatafolkets årliga sommarkonferens är förlagd till Humlegården. Gunno Andersson förestår församlingen sedan några år tillbaka.

Gunno är bibellärare, väl förankrad i Skriften. Sedan mer än 25 år tillbaka har han verkat i Maranataväckelsen. Han var bara 17 år när han började predika och kallades då ofta "Timoteus". Införsatt i hebreiska och särskilt intresserad av eskatologin var det inte så underligt att Gunno på 70-talet reste till Israel och arbetade på kibbutz i två månader. Han har sedan varit med om att utforma och bygga upp kommuniteter på flera platser.

Lisa Wikström, sedan nio år tillbaka bosatt på Humlegården, förknippar man med missionen och vad hon betyder för den och för missionärerna. Kontakten med missionsfälten och arbetarna är konti-

David sköter när-radiosändningarna som kommuniteten har tre timmar i veckan

nuerlig och hon beder alltid, skriver, ringer och uppmuntrar och håller kontakt. Som församlingens missionssekreterare är det hon som förmedlar kontakter och hälsningar och det gör hon med inspiration och inlevelse. Hon säger:

–Jag har haft missionen i hjärtat sen jag var en liten flicka och jag vill göra vad jag kan.

David Dahlberg är den som sköter inspelningar från konferenser och möten. Han har hand om radioprogram-

men och sänder över Örebro närradio tre timmar per vecka. När han inte är upptagen i studion är han med på andra avsnitt av arbetet.

Inne i sin lägenhet är han upptagen i telefon, ivrigt diskuterande arbetsfrågor. Han är "avbytare" på en lantgård i närheten av Humlegården. Han förklarar:

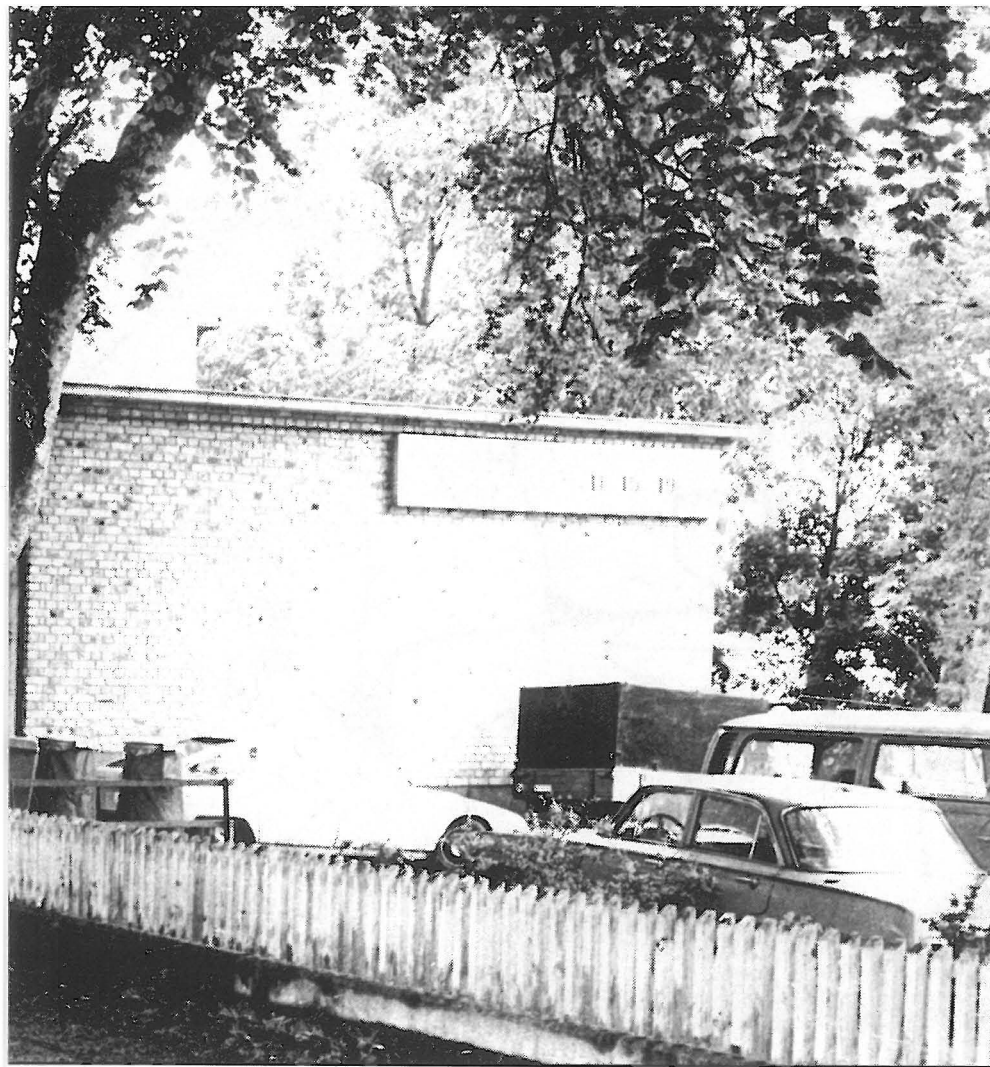
–Om man är avbytare skall man som det heter "sköta lantbrukarens dagliga rutiner". Det betyder utfodring, mjölkning och utgödsling t ex.

David som är född och uppvuxen på landet är glad över denna möjlighet

Vår målsättning:

En kommunitet funk

nunitet i tion

att som han säger få "mera närhet till jord och liv".

Britt, hans fru, har en viktig uppgift i skolarbetet på Humlegården. Hon är egentligen lågstadielärare, men har under åren haft ansvar för mer än lågstadiet, ja, för praktiskt taget hela uppläggningsen av undervisningen på Humlegården.

Hon kom till Blommenhof (en kommunitet utanför Nyköping) 1977 för att hjälpa till med undervisningen. Det var då Pilgrimsskolan började och Britt har varit med från starten. Hon tycker inte om att bli kallad för rektor

eller att framhållas som speciellt ansvarig för skolan. ALLA är med och särskilt mammorna gör strålande insatser i undervisningen, det hävdar hon kraftigt och med eftertryck. Hon drar sig dock till minnes den första tiden:

–Det var jag som hade hand om all undervisning. Men vid ett tillfälle skulle jag resa med på en mötesserie till Norrland och då skulle mammorna ta lektionerna medan jag var borta. Jag minns hur vettskrämda de var och de hade ingen tro att de skulle klara det. Men så småningom blev de mer och mer involverade i undervisningen och det blev naturligt för dem att ta ett allt större ansvar.

–Och här på Humlegården har vi nu 8 klasser och alla gör vad de kan för att hjälpa till. Skolan är en viktig del i arbetet här, men vi får pussla en hel del för att allt skall fungera. Det är ju också matlagning, arbetet i bageri och konditori och allt skall fungera.

Mammorna, ja, Britt har nu själv två pojkar som går i lågstadiet och det är nog så riktigt att det är mammorna

som sköter större delen av undervisningen. Papporna är inte riktigt engagerade på samma sätt, men i högstadiet brukar Gunno ha kristendom, matematik och ibland också något annat ämne. För att hjälpa de andra mammorna i deras första kontakt med skolarbete och undervisning gör Britt upp förslag eller mallar att användas de första gångerna man undervisar i t ex matematik i alla fall när det gäller de första terminerna i lågstadiet. Det är långa utförliga beskrivningar på hur man skall förklara, visa och demonstrera för barnet. Utan det stödet och de hjälpmedlen skulle det vara svårt att ha undervisningen i de första klasserna.

Monica Andersson, mamma till Noomi, 8 år, berättar om sina erfarenheter av undervisningen och om den hjälp som Britt ger.

– Hon gör så att det fungerar, lockar fram entusiasmen hos barnen och leder fram inläringen. I början var jag med på hennes lektioner, och sedan har jag fått instruktioner, så jag kunnat fortsätta själv. Man blir ju säkrare med tiden och det är roligt och inspirerande att vara med.

–Är det något som är nytt eller krångligt, ställer Britt alltid upp de första gångerna, så att det ska bli rätt från början. Hon tar verkligen ansvar för undervisningen och utan henne skulle det inte bli så bra som det är.

Bra, ja, vad säger då myndigheterna om Pilgrimsskolan? Gunno:

–Vi har ett avtal med kommunens skola att vi ansvarar för barnens undervisning. Avtalet är underskrivet av rektorn i det upptagningsområde där vi bor, och föräldrarna.

–Vi har inte haft några problem med myndigheterna. Det enda man anmärkt på (om man kan kalla det anmärkning) är att vi har en för fin "skola". Vi har få barn i klasserna, stora lekrområden och en avspänd miljö – det är sånt man kanske lite avundsjukt kan påpeka på när man bedömer "hemskolan".

Marita Leijonhufvud är också lågstadielärare. Hon har musik och gymnastik med eleverna. Hon betonar:

–Vi får också låna gymnastiksal i kommunens skola och vi har överhuvudtaget mött en stor förståelse och öppenhet.

Det blev mycket tal om undervisning och skola under besöket på Humlegården. Men sommarlovet är i skrivande stund snart slut och intresset börjar åter koncentreras till undervisningen, det måste planeras och läggas upp. Givetvis är det även möten och sammankomster.

Storfamiljen var samlad i vardagsrummet, man sjöng, bad och läste bibeln. Atmosfären var förtätad, människor nämnde sina böneämnen och man bad för varandra. Det som särskilt lades fram under mötet var barnen och

Jan E Hafsahl

Det säregna folket

NÄR DET GÄLLER församlingssyn; församlingsuppbyggnad, innehåll och praktisk utformning, är det lätt att bli positiv i sin hållning. Utgångspunkt tas från den situation man står i, med kännetecken från historien och den egna erfarenheten, istället för att ha utgångspunkten från Skriften. Hela vårt århundrades tongivande teologi, med sina rötter i den idealistisk-liberala anderiktning som dominerade Europa i förra seklet vittnar om den positiva filosofiens genomslagskraft; från Rudolf Sohms "Kyrkorätt" där församlingen till slut bara är en andlig och osynlig företeelse, via Harnacks och Ritschls Kant-inspirerade teologi till Loisy, de religionshistoriska skolorna, Bultmanskolan och efter – bultmanianernas kontinentala teologi, där frågetecknen har ersatt alla Skriftens utropstecken. Tendens – teologin är oduglig för den som önskar basera sin kunskap på bibels lära. Spänningen mellan tidens konsensus, den härskande meningen, och Nya testamentets församlingssyn är uppenbar, i alla fall om man har en viss

objektivitet och sanningssökan som norm.

Av någon perifer anledning är ändå församlingssynen långt borta från den ursprungliga. Församlingssynen hänger naturligtvis samman med hela Nya testamentets budskap, och hör organiskt samman med så väl Kristusförkunnelse (Kristologien), frälsningsläran (soterologien) som det kristna hoppet (eskatalogien).

Församlingssynen kan aldrig isoleras och göras till en abstrakt lära. I detta sammanhang kan vi därför aldrig dra en skarp gräns mellan den enskilde kristne och församlingen, lika lite som det går att betrakta den kristna människan isolerad från församlingens liv. Det är av största vikt att Skriften är den överordnade normen (norma normanus) också när det gäller församlingssyn; i liv och lära.

POLITTEIA OCH OIKONOMIA

Utan att därför ge en framställning av församlingens tillväxt och utveckling, är det nödvändigt med en viss histo-

risk bakgrund.

I den grekisk-romerska världen möter vi tidigt två huvudformer för social gemenskap; politeia och oikonomia. Den första hade sin upprinnelse i det grekiska ordet polis – stadsgemenskap – och handlade om det officiella livet inom stadsstaten. Stadsstaten kom att stå i centrun för människans moraliska, intellektuella, etiska, sociala och praktiska liv. Det grekiska polis – med sina arenor av olika slag, sina teatrar, bibliotek, bad och övriga institutioner som utgjorde stommen i den hellenistiska kulturen, blev ytterligare utvecklat inom det romerska samhällslivet. Politeia blev samlingsnamnet för det gemenskap och den samhörighet stadsstatens borgarrätt lade i dagen.

Det är också intressant att notera att ekklesia var ett familjärt uttryck i stadssamhället, och ekklesia var samlingsnamnet för de borgare som hade dömande eller administrativa uppgifter.

Folkvandringarna från de östliga provinserna till Rom förde också med sig helt nya och för romarna, främ-

mande gudomar. Inlemmandet i de framstormande mysteriereligionernas kulthandlingar ledde snart fram till en rad olika religionssamfund. Synodos, thiasos och koinon är nyckelord i den litteratur som ger oss en inblick i dessa gemenskapers inre liv.

Oikonomia, husfolket, utgjorde den andra huvudformen för gemenskap i antikens värld. Hushållet utgjordes oftast av flera generationer, som genom födsel eller annan tillhörighet rätteligen tillhörde "huset". Husfadern utgjorde det naturliga ledarskapet för familjen, liksom förvaltaren, oikonomos (av oikos = hus, och verbet nemein = att utdela) stod i ledningen bland tjänstefolket.

Liksom man i stadsstaten var borgare, var man i hushållet husfolk eller familjemedlemmar.

Så invävt i människans medvetande var tillhörigheten till politeia och oikonomia, att då den kristna församlingen gör sin entré, med sina gemenskapsideal, omtalas de av flera samtida historieskrivare som "det tredje folket" eller "det säregna folket".

DET TREDJE FOLKET

"Alltså ären I nu icke mer främlingar och gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga (politeia) och ären Guds husfolk (oikonomia)." Ef 2:19

Genom Kristus hade "det tredje folket" blivit borgare av ett nytt "polis" och blivit upptaget som familjemedlemmar i ett nytt "oikos" – Guds församling. En ny samhörighet och en ny tillhörighet med ansvar och rättigheter. Det nya folket var i världen, men icke av världen. Här var icke jude eller hedning, utan en ny familj och en ny släkt; Kristus – slakten! Guds ekklesia var utkallad till helig tjänst, eller som den tyske teologen K H Rengstorff uttrycker det: "Både i det hebreiska grundordet, kahal, och i den grekiska motsvarigheten, ekklesia, möter vi tanken på en församling som är "utkallad" i en avgörande stund till en ansvarig handling".

GEMENSKAPEN

Låt oss se lite närmare på den urkristna gemenskapen.

Apostlagärningarna är en samling komprimerade, historiska referat. Oftast är det skildringar av speciella händelser, men ibland möter vi också det vi kan kalla för "samlingsberättelser", avsnitt som icke anknyter till bestämda episoder, men ger en sammanfattning av karakteristiska och typiska glimtar ur församlingens dagliga liv. De klarast formulerade mest vittgående av de orden möter vi i Apg 2:42–47:

"Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna. Och fruktan kom över var och en;

och många under och tecken gjordes genom apostlarna.

"Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt; de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde."

"Och ständigt var dag, voro de endrättigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud. Och allt folket var dem väl bevåget. Och Herren ökade församlingen dag efter dag, med dem som läto sig frälsas."

Men också i Apg 4:32–35 finner vi detta:

"Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt. Och med stor kraft framburo apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse; och stor nåd var över dem alla."

"Bland dem fanns ingen som led nöd; ty alla som ägde något jordstykke eller något hus sålde detta och buro fram betalningen för det sålda och lade den för apostlarnas fötter, och man delade ut därav, så att var en fick, efter som han behövde."

Apg 5:12–16

"Och genom apostlarna gjordes många tecken och under bland folket; och de höllo sig alla endrättigt tillsammans i Salomos pelargång. Av de andra dristade sig ingen att närma sig dem, men folket höll dem i stor ära."

"Och ännu flera trodde och slöto sig till Herren, hela skaror av både män och kvinnor. Ja, man bar de sjuka ut på gatorna och lade dem på bårar och i sängar, för att, när Petrus kom gående, åtminstone hans skugga måtte falla på någon av dem."

"Och jämväl från städerna runt omkring Jerusalem kom folket i skaror och förde med sig sjuka och sådana som voro plågade av orena andar; och alla blevo botade.

Apostlagärningarna kap 1–12 behandlar exempelvis en period på omkring 15 år och är nedtecknat av Lukas ca 30–40 år efter att händelsernas ägt rum.

"Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna." (Apg 2:42)

"Gemenskap" är en översättning av det grekiska "koinonia". Direkt översatt betyder ordet, "att tillsammans med någon ha del i något".

Ordet på hebreiska "habura", blev speciellt använt om bordsgemenskapen, synagogsförsamlingen och om gemenskapen i de olika religiösa partierna; farisseerna, esseerna etc.

När samhället består av de som "har del i", då kommer frågan: Vad har de troende gemenskap i och omkring?

För det första: Som kristna är vi kallade att ha gemenskap med, ha del i, Kristus och hans frälsningsverk.

"Gud är trofast, han genom vilken I haven blivit kallade till gemenskap med hans Son, Jesus Kristus, vår Herre." (1 Kor 1:9)

"Ty jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och få känna delaktighet i hans lidanden, i det jag bliver honom lik genom en död, sådan som hans." (Fil 3:10)

Det andra vi skall lägga märke till i detta sammanhang, är att gemenskapen med Guds Son med nödvändighet för oss in i gemenskap med andra Kristus-troende.

"Ja, det vi hava sett och hört, det förkunna vi ock för eder, på det att också I mån hava gemenskap med oss; och vi hava vår gemenskap med Fadern och med hans Son, Jesus Kristus." (1 Joh 1:3)

Kristen gemenskap innebär gemenskap med Kristus, genom Kristus och i Kristus.

När Paulus i brevet till Fil 1:14 nämner församlingen som "bröder i Herren", är detta ett uttryck för Guds oikonomia, Guds husfolk – det sanna broderskapet.

ANDENS ENHET

Guds familj, familia Dei, är en andens gemenskap, sammanlänkat i andens enhet.

Vad menar vi med det?

Det som är ett verk av den helige Ande, kallar skriften andlig (pneumatisk). Det själiska, eller naturliga har sin upprinnelse i människosjälens egna drifter, resurser och möjligheter.

"Det som är fött av kött, det är kött; och det som är fött av Anden, det är ande." (Joh 3:6)

Att församlingen är en andens gemenskap innebär ett sant broderskap som kan upplevas och fördjupas i Kristus genom den helige Ande. De heligas gemenskap är således inte ett ideal som skall tillkämpas eller presteras, men ett liv som skall levas, en enhet som skall bevaras, en av Gud skapad realitet som vi av nåd får ta del av.

Andens gemenskap är inte något abstrakt eller "luftigt". Andens verk tar sig konkreta och handgripliga uttryck (se Apg 4:31–35)

Församlingen är en öppen utmaning till den bestående samhällsordningen. De troende representerar en ny ordning; den församlingsgemenskap som först kom till uttryck i Jerusalem, efter Andens utgjutande – och som sedan har kommit till uttryck genom historien, då människor förstått att Guds bild avspeglas i en organisk enhet av många församlingslemmar som har överlämnat sig till varandra, som har omsorg om varandra och som stöder varandra: soma Christou, Kristi kropp.

Församlingens enhet uppenbaras i deras sociala liv. På det ekonomiska området betydde det att de uppgav all privategendom och levde i full egendoms gemenskap, fria från allt tvång.

Det är intressant att märka att då bibeln talar om att ta del av varandras materiella nöd, sådan som den kom till uttryck i "hjälp till de nödställda i Judeén", från församlingarna i Makedonien och Akacia, kallas detta för "koinonia", gemenskap.

"Tagen del i de heligas behov. Varen angelägna om att bevisa gästvänlighet." (Rom 12:13)

"Mycket enträget bådo de oss om den ynnesten att få vara med (koinonian) om understödet åt de heliga. (2 Kor 8:4)

De heligas gemenskap, "att ha del i" räknar också det som en övergripande plikt att ha delaktighet i varandras nöd och trångmål.

"Om någon säger sig älska Gud och hatar sin broder, så är han en lögnare. Ty den som icke älskar sin broder, som han har sett, han kan icke älska Gud, som han icke har sett." (1 Joh 4:20)

GUDS HUSHÅLLARE

Hebreérbrevet 3:6 förkunnar att församlingen är Guds hus, oikos. Detta

hus ingår i Guds stora ordning, oikonomian:

"I det han för oss har kungjort sin viljas hemlighet, enligt det beslut som han efter sitt behag hade fattat inom sig själv, om en ordning som i tidernas fullbord skulle komma till stånd, det beslutet att i Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden." (Ef 1:9-10)

Guds husfolk är inte bara bröder; de är också förvaltare (oikonomos). De har alla del i en gemensam tjänst. De är alla medkämpar, medbröder och medarbetare. (Filemon v 2, 17 och 23)

"Såsom Kristi tjänare och såsom förvaltare av Guds hemligheter, så må man anse oss." (1 Kor 4:1)

"Och tjänen varandra, var och en med den nådegåva han har undfått, såsom goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd." (1 Petr 4:10)

När Skriften förtäljer om Petrus fiskafänge, får vi också veta att Sebedeus söner, Jakob och Johannes var tillsammans med Simon Petrus. De arbetade tillsammans, var arbetskamrater (koinonoi) (Luk 5:10)

Guds församling är således ett arbetslag av utkallade människofiskare – själavinnare som för Mästarens skull har lämnat allt, sin båt, sina garn och sitt Genesaret.

KRISTUSGEMENSKAP

I såväl 1 Kor 12:12 och Rom 12:4 är förmaningen till enhet och gemensam tjänst grundat på förhållandet till Kristus.

"Ty likasom kroppen är en och likväl har många lemmar" – där har vi ett liknande bildspråk. I vanliga liknelser skiljer man vanligen mellan liknelsens bildsida och dess saksida. Det är klart att det är en saklig realitet som skall uttryckas och det är avgörande för val av bilder. Den "realitet" som är utgångspunkt för, och bestämmande för hela tankegången här, är Kristus. Jämförelsen i vers 12 mynnar nämligen inte ut i församlingen, som man kanske kunde vänta sig, men i Kristus. Som representant och ställföreträdare för alla människor, omsluter Kristus på ett särskilt sätt det folk han är upphov till.

I Kor 12:27 heter det att församlingen är både Kristi kropp och hans lemmar. I Rom 12:5, får vi också veta att "var för sig äro vi lemmar, varandra till tjänst.

Församlingen är en gemenskap av människor, som "alla får del av denna ena bröd" (1 Kor 10:17)

Församlingen är Kristus FÖR oss, I oss, och GENOM oss.

LEDAREN

fortsättning från sid 5

der efterapostolisk tid. Endast några generationer, och den växande kristenheten var en politisk maktfaktor, väl medveten om sin styrka. Sekulariserad och institutionaliserad, med statliga fullmakter och ämbeten och statsreligions status, var denna kristenhet medlet till att det nu blev en statsangelägenhet att kristna världen, och därmed immunisera folken mot urkristendomen. De utomvärldsliga kännetecknen hade successivt förkvävt under denna kvalfyllda avsondringsprocess från själva urkristendomen, och den unga kristendomen hade fått sin farligaste motståndare i sin egen skapelse, på sitt eget territorium.

MARANATA VAR ett hälsningsord, lystringsord och nyckelord för Andefödda och likasinnade. Det berörde och blottade relationer, positioner och livshållning, villkorslöst och ödesmättat till församlingens Frälsare och Herre, laddas och förnyas fortfarande detta väckelse och frälsningsbudskap för avskildhet och överlåtelse, och gör trons folk till bärare av orädd och oskrymtad protestantism.

MARANATA VAR ICKE, och får heller icke bli en samfundsfana eller en partietikett. Det handlar inte om rekonstruktion eller imitation av ursprungliga beteenden och mönster. Det gäller inte arbetsmetoder, predikostil, verksamhetsformer, dogmatik, nya rörelser eller traditioner, predikanter eller präster i första hand. Det är vitalt! Det gäller livet, det inre livet, och vår ställning till Jesus Kristuss, Livets egen källa.

MARANATA ÄR därför fortfarande ett genomträngande väckelserop till alla tiders kristna bekännare. Uppbrottet stundar, tidernas största evakuerings är nära förestående, Denna apostoliska maning är ett uppenbarelsens givakt, och påminner också oss om tidens slut och livets eviga förlängning, vårt saliga hoppas uppfyllelse, kroppens förhålligande och församlingens hemförlovning.

DEN NYA NATUREN – gudslivets innersta hemlighet, uppenbarad i kärlekens sanna väsen, sätter med full tillit sitt hopp till Herren Jesus Kristus, och beder med Anden i brinnande längtan i tro:

– Du vår Herre, kom!

Från syndens, sjukdomens, förgängelsens och dimmornas tåredal, skådar trons öga det ljuvliga landet, den härliga staden och det eviga hemmet. Den levande tron skådar något som är för-

mer än allt annat. Något som ger mening och innehåll åt tillvaron i alla dess dimensioner. Den ser och tillägnar sig Jesus Kristus, och vill med alla Andens redskap påskynda detta stora löftets fullbord: Hans tillkomme och församlingens uppräckelse.

Till Jesu eget budskap om denna tilldragelse, såsom vi möter det på bibelns sista blad, utbrister den hänryckte aposteln Johannes:

– Amen, kom Herre Jesus!

Kan du säga ditt amen; alltså – må det ske, till denna maranatahälsning och kallelse? Älskar du Hans tillkomme, och vittnar du om den? Rentvagen i Hans blod är du genom tron fri från syndens skuld. Den genom dopet i den helige Ande har den nya naturens livsöverflöd kommit till dig, och Han har blivit din.

Men lever du livet i Honom, genom Honom, med Honom, för Honom och till Honom? Tjänar du Honom i den första kärlekens brinnande glöd? Den helige Ande vill väcka alla sovande och slumrande trons barn till nytt liv, till ny aktivitet i bön, lovsång, tacksägelse och vittnesbörd, ty Herren kommer!

– Låtom oss alltså gå ut till Honom utanför lägret och bära Hans smälek, ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden.

Av
Larz
Gustavsson

MARANATA

-den genomgripande revolutionen!

Maranatabudskapet är enligt min mening det mest radikala budskapet som förkunnas i Sverige idag. Det tvingar en till ställningstaganden och uppbrott, samt är till sin karaktär revolutionärt i ordets bästa bemärkelse.

Själv har jag av Anden manats till ett djupare liv i Gud och till omprövning av tidigare ställningstaganden då det gäller huruvida en kristen skall bära vapen eller ej, storfamiljstanken, hemundervisningen och massevangelisation. Framför allt har jag fått en helt ny syn på Jesu återkomst. Den har blivit ett tacksägelseämne istället för ett skräckscenario.

I en tid då även den kristna förkunnelsen blivit ytlig, behövs ett budskap som går på djupet (Ps 42:8). Gud har ju behag till sanning i självaste hjärtegrunden.

När Petrus predikade på

pingstdagen, drog han sig inte för att förkunna allt Guds rådslut, d.v.s. hela sanningen (Ps. 119:160) Detta resulterade i att åhörarna kände ett stygn i sina hjärtan (Apg. 2:37), vilket i sin tur ledde fram till att de ställde frågan: "Bröder, vad skola vi göra?" Då, och först då, berättade Petrus för dem att de skulle låta döpa sig i Jesu Kristi namn, men inte bara det, utan även att de borde göra bättring.

Idag börjar många förkunna med att berätta för folk att de borde ta emot Jesus. De låter inte den Helige Ande få överbevisa åhörarna om synd och dom, utan de börjar med att förkunna om rättfärdiggörelsen, och stannar sedan där.

På herrtoaletten vid Gävle stadsbibliotek hade någon klottrat: "Jesus är svaret, men vad är frågan?"

I ett möte hörde jag predikanten berätta om hur han sett pastorsvbarn gråta, därför att de aldrig känt någon syndanöd. "Alla säger att vi behöver Jesus, men vi vet inte varför vi behö-

ver Honom!" sa de...

Det är sant att Jesus är full av nåd, men Han är också full av sanning, och det är sanningen som frigör, även om den kan smärta.

(Joh. 1:14, 8:31-36)

Det berättas om en brittisk predikant, att han predikade lagen för syndarna tills de låg och vred sig i syndanöd. Då ansåg han att de började bli mogna för evangeliet!

Idag tarvas ett radikalt, revolutionärt omvändelsebudskap som nödgår syndaren till att inte bara bekänna Jesus som sin Frälsare, utan även som sin Herre. Tar man konsekvenserna av Maranata och allt vad Maranata innebär, kan resultatet bara bli ett: Jesus blir Herre. Det ställer nämligen kkrav på omvälvning, avståndstagande och att man bränner alla broar bakåt och går ut till Honom UTANFÖR lägret.

Syndarna respekterar helhjärtade ställningstaganden från de kristnas sida. De har sett nog av tungspetsreligiositet.

Gud hjälpe oss alla att gestalta Jesus Kristus, och att förkroppsliga Hans Ord!

Judassjälen

Av Leif Liljeström

Se, den som förräder mig är nära. (Mark. 14:42) Den som förrådde Jesus, det var inte någon fjärran, avlägsen person, långt ut i periferin. Judas var en av de allra närmaste vännerna, en som hade anseende om sig att vara en äkta Jesusvän.

Han lade sig verkligen vinn om att framstå som en av Mästarens mest trofasta anhängare. Ingen vågade ifrågasätta denne ansedde lärjunge, som fått sådant förtroende av mästaren.

Men det märkliga med Judas, och som visade vem han egentligen var, det var att han hade vänner överallt. Medan de andra lärjungarna hade brutit upp från allt som hade med det gamla profana och religiösa livet att göra, hade Judas lyckats behålla vänner både i den nya gruppen han tillhörde, och i de gamla sammanhang han lämnat.

Och när konfrontationerna mellan Juesusvännerna och det religiösa etablissemanget hårdnade och ställdes på sin spets, då uppdagades det hur splittrad Judas verkligen var.

Han hade smilat in sig vart han än kom, pussat både den ena och den andre, velat vara omtyckt av alla. Han var mycket mån om sitt rykte och goda anseende, och hade inte kurage nog att bära det förakt en sanningssägare alltid får spytt över sig.

Medan Petrus och de andra lärjungarna i sin iver och hänförelse gick på så att folk blev vansinniga på dem, var Judas den mogne, sansade och diplomatiska fredsstiftaren. Han var lite av en ekumen. Hans tanke var att försöka sammanföra de två grupperna. Judas såg man både här och där. Ena dagen var han med Jesus och apostlarna i ortagården, nästa dag mötte man honom vid prästgården.

Alltid lika storsint, tjänstvillig och helgonlik. Judas var egentligen den ende som hade bevarat förnuftet i den där skaran. De andra var helt förryckta. Judas kunde man ju åtminstone föra en lugn och sansad dialog med.

Och tänk vilken omsorg han hade om de fattiga. Det var nästan något änglalikt över den brodern. Han skil-

de sig verkligen från de där andra belsebulerna han umgick med.

Judas Iskariot var på reträtt bort från Jesus, fast han inte ville erkänna det för sig själv. Istället för att böja sig och ta emot budskapet om riket i sin

helhet, hoppades han på att de där "extrema tendenserna" hos Jesus skulle tona bort efter hand.

Visst var Jesus en duktig förkunna-re, det var Judas den förste att medge. O, vilka underbara predikningar han gav oss! Men man måste ju vara realist också. Nog fanns det väl en del utopiska inslag i förkunnelsen, som syskon med båda fötterna på jorden insåg aldrig skulle gå att förverkliga?

Låt honom hålla på, han inser väl själv till slut att det där med "Guds rike" bara är en flummig idé. Åtminstone på det sätt han framställde det. Som om vi skulle kunna leva av luft!

Judas var van vid att ha gott om pengar, och han var ekonomiskt sinnad. Han kunde "gångertabellen" utantill, och förstod att Jesu vision var omöjlig att genomföra. Vad Jesus behövde lära sig, det var diplomati!

Man behövde inte alltid ställa till bråk och konfrontationer när man mötte andra troende. Mycket mera kunde vinnas genom ett belevat och

kärleksfullt uppträdande. Hade han inte själv lyckats få t.o.m en av översteprästerna att intressera sig för vår sak? Bevisade inte det att Gud var med Judas? Han hade fått sitta och vittna i flera timmar för Kaifas, och han hade varit sååå intresserad. Ställt massor med frågor om Jesus och vår verksamhet.

Där ser de vad jag uträttar, medan de andra bara sitter och avskärmar sig hema hos Marta och Maria. Men de kommer att tacka mig när jag är borta en gång.

Känns den evige judassjälen igen? Det kanske t.o.m är du själv? Tendenserna och möjligheten finns väl hos alla. Judas begravdes på krukmakaråkern och hans ande for till helvetet, men den demon han besjälades av, den lever vidare och hittar stundom nya redskap.

Det är de där självupptagna, inställsamma människorna, som alltid tycker synd om sig själva. Det är de präktiga och duktiga i sig själva, som liksom lätt överseende klappar den "överandlige" på huvudet, och tar varje tillfälle att vända opinionen mot honom.

Det är de avundsjuka, välavvägda och ekonomiska själarna, vars trosliv stelnat under en ansedd yta, och som känner sig hotade så fort Sanningens Ande talar.

Det är de där som inte har förstått att Gud utväljer det svaga och föraktade, det som ingenting är. De kan inte acceptera att Gud skulle kunna verka genom en "sådan" broder eller en "sådan" syster. De ser bara till det yttre, därför att de är så hejdlöst belåtna med sitt eget yttre.

Karaktärerna kan variera, men det finns vissa drag som alltid går igen hos judassjälen – inställsamhet, girighet och en klugen tunga. Det är djävulen som predestinerar själen till förräderi.

Må Gud frälsa och bevara sitt folk från allt sådant och alla sådana varelser. Må vi vara Guds och hans Sons avbilder. ■

Pilgrimsfolkets missionscenter i Oslo invigt

SÅ HÄR IMPONERANDE ser vi det missionscenter som syskonen från Pilgrimsfolket i Norge nu kunnat öppna mitt i Oslo. Både ut och invändigt möter vittnesbördet om Jesus Kristus som världens enda hopp. I ett kvarter som kallas "Pakistan", där människor av många nationaliteter driver olika näringar, inbjuder den ivrigt evangeliserande komuniteten med Jan Egil Hafsahl i spetsen till affärslokaler där "lopper" (begagnade kläder och prylar) av alla slag försäljs för en billig penning. Här finns också Norges enda antikvariat för kristen litteratur, och först som sist, här har man kontinuerligt stora och små möten med sång, vittnesbörd och bibelstudium, dit allmänheten är välkommen. Vi gratulerar syskonen till denna oas, som invigdes i början av oktober. De som hade förmånen att vara med på högtidsfesten i samband med invigningen, upplevde manifestationen av det trossteg som tagits. Vi fortsätter rapportera från denna missionsstation!

Påven besöker Israel

"Påven har antagit vår inbjudan att besöka Israel", meddelade Israels utrikesminister Simon Peres till Jerusalem Posts reportrar. Jerusalem Post fortsätter att citera Peres: "Påven John Paul II sade till mig att han hade väntat på denna händelse under alla sina 14 år som påve. Påven anförtrorde mig att han inneslöt Israel i sina dagliga böner för fred i Mellanöstern."

Israels utrikesminister Simon Peres sammanträdde i slutet av oktober med påven i Vatikanen. Efter det slutna mötet som varade i 45 minuter, poserade de arm i arm för fotografierna. "Det här är den typ av bilder jag vill ha", sa Peres. Påven kommenterade: "Detta är symboliskt. Våra relationer går framåt." Man utbytte gåvor. Peres mottog en medalj till minne av Johan Paul II:s 14 år som påve. Påven fick i sin tur ta emot tre arkeologiska fynd daterade till 1200 år före Kristus – två parfymflaskor och en oljelampa av järn, "för att hålla våra lampor brinnande".

Peres mottogs av Vatikanen under fullständiga diplomatiska ceremonier. Mötet föregicks av ett annat slutet möte vid Vatikanens departement för mellanstatliga relationer, där förutom delegater från Vatikanen och Israel, också "delegater från Italien deltog. Kardinal Edward Cassidy, president för Vatikanens "Commission for Religious Relations with Jews" (Kommissionen för religiösa relationer med Judar), kommenterade mötet. "Vi vill inte bara ha förbindelser, utan de allra bäst möjliga förbindelser mellan (den romersk-katolska) kyrkan och det judiska folket." En gemensam kommission har upprättats för att förbereda en "normalisering av förbindelserna" de har planerat för nya möten den 2 och 19 november, varefter man avser att utbyta representationer som är det steg som omedelbart föregår ett utbyte av ambassadörer. Som svar på frågan om när det slutliga steget skulle tas, svarade Peres: "Det rör sig om några månader, på sin höjd två år."

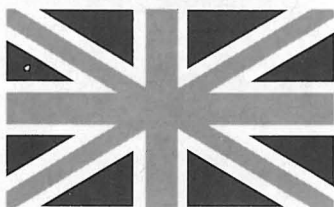
Låt oss bedja och studera bibeln, så att vi förstår vilken profetisk innebörd denna händelse kan ha: Uppenbarelsebokens sköta upprättar diplomatiska förbindelser med det avfälliga Israel. Är det kanske en förberedelse för det kommande förbundet mellan en romersk furste och ändetidens opänyttfödda Israel som vi kan läsa om i Daniel 9:27? Skall nästa steg bli att Israel går i förbund med EG? Låt oss bedja för Israel som är på väg att upprätta diplomatiska förbindelser med Guds fiende och då går in i ett förbund där de blir svårt bedragna.

Men därefter skall en kvarleva bli frälst, och förbindelserna med himmelen skall upprättas, och det nya förbundet i Jesu blod skall gälla för hela Israel. Så säger Herren.

Källa till artikeln: Jerusalem Post International Edition. Okt. 31, 1992.

Fred Örtegren

Rapport från Storbritannien

Text & foto:
Ulla Näsholm

Två av Pilgrimsskolans elever, Tabita Jacobsson och Linda Liebsch, har varit i en kristen kommunitet i England. Idén var att förbättra kunskaperna i engelska. Vistelsen blev intressant och givande, inte bara ur språksynpunkt. Flickorna stormtrivdes. Här följer några summariska intryck.

PILGRIMSSKOLANS ELEVER BESÖKER ENGELSK KOMMUNITET

På flygplatsen utanför London mötte två av kommunitetens medlemmar. Man kunde faktiskt se att de skilde sig från de andra människorna som befann sig där. Tre timmars bilfärd till Leicester, där de bodde och där vi skulle bo under månaden i England. "Narrow way", hette storfamiljen, fritt översatt "den smala vägen". Det är EN av församlingens 50 storfamiljer eller "hushåll".

1969 blev Noel Stanton andedöpt, början till en revolution i den lilla baptistförsamlingen i Bugbroke. Församlingen har sedan växt kontinuerligt. 1200 medlemmar, varav 600 som lever i kommunitet; allting gemensamt, enkel livsstil och strikta regler för gemenskapen. Man bedriver ett omfattande

socialt arbete och många utslagna har fått hjälp till gemenskap, arbete och funnit en tro på Jesus Kristus.

7 livsmedelsaffärer, två stora varulager och produkter som exporteras till bl a Island och Sydafrika. Tre lantbruk, fruktodling, grisfarm etc; bageri, konditori och mekanisk verkstad är en del av deras arbetsområden som de sköter gemensamt.

Fyra dubbeldäckare, 40 minibussar, målade med församlingens emblem och färger, transporterade medlemmar och intresserade till möten eller arbete. Särskilda jackor; blå för kvinnor och gröna för män och med "Jesus Army" skrivet på ryggen bärs av medlemmarna, särskilt vid stora torg- eller tältmöten.

■TRAFALGAR SQUARE

Jesus-demonstration, dop, vittnesbörd, musik och evangelisation och appeller på olika språk. Det var en upplevelse att vara med och se evangelisationsnit och själavinnariver.

■TÄLTMÖTE

Efter torgmötet på Trafalgar Square,

var vi med om ett stort tältmöte, också det i London. Fika i tältet, och därefter möte. Mycket folk, starka känslor, utlevelser och gemenskap.

■NORTHAMPTON

Möte i teaterlokal. Gungande loger, folk som sprang av och an och hälsade på varandra under det fyra timmar långa mötet. Rikligt med sång och musik som genomfördes stående. Predikan om "köttet".

■SMÅ MÖTEN

Uppdelade i grupper var vi med om stick- samtals- böne- och andra möten. Deltagarantal 5-15 personer. Subjektivt upplevde jag dessa möten som väldigt angelägna.

■ÄPPELPLOCKNING

En lördag var det äppelplockning på farmen. Regnet strilade, men många, både barn och vuxna var med och arbetade. Välorganiserat och trevligt. Vi träffade även en norska, Irene, som varit bosatt i kommuniteten sedan 17 år tillbaka.

■RUNDRESA

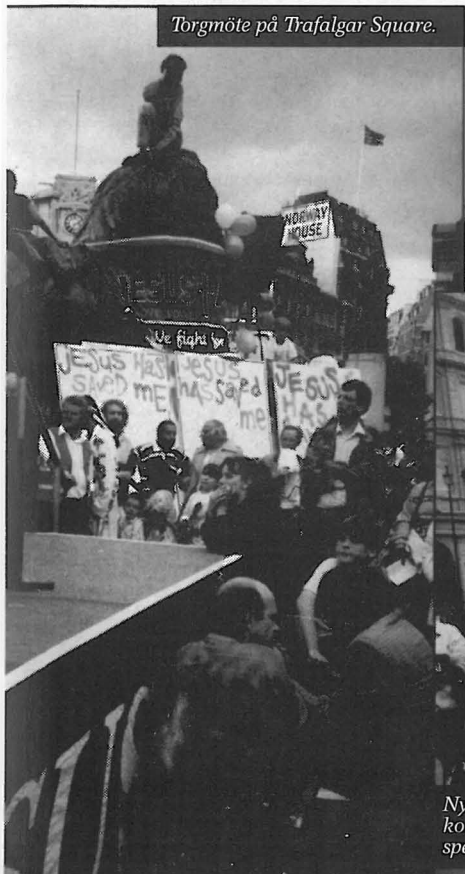
Erika, husmor där vi bodde tog oss med på rundresa till de olika storfamiljerna, vi besökte varulagren, bageriet etc.

■BLACKBURN

Resa till Blackburn där ett nyfrälst par bodde. Möte i deras hem på fredag kväll. På lördag utflykt några timmars bilväg till vad de kallade för "sjödistriktet", Lake District. Vacker natur. Grillfest och avspänd gemenskap.

Det var roligt och berikande att träffa syskon från andra länder, dela erfarenheter och se hur de arbetar. I sanning är församlingen ett vittnesbörd i krisens England!

Torgmöte på Trafalgar Square.

Nyfyken pojke inspekterar
kommunitetens uppställda
spegelkors.

Kommuniteten har en egen grisfarm.
Här hjälper Tabita Jacobsson till
med utfodringen.

Den största gåvan

Marita Lejonhuvud

Det lackar snart mot jul. Ja, jag vet att det är några veckor kvar innan man får säga så. Men man blir påmind undan för undan. I kataloger och annan reklam får vi skåda jultomtedressar och annat mysypis. Inte alla längtar som barnen efter denna materiella högtid, nej, många är de som helst vill bort från alltsammans.

Jag tänkte på en annan dag. Också den är efterlängtd, ofrånkomlig och fasansfull på samma gång. Jag menar den dagen då Jesus ska komma tillbaka och hämta alla de som tror på honom. För dessa är det en efterlängtd dag. Den är ofrånkomlig därför att Jesus har lovat att komma, även om han dröjer så kommer han när tiden är inne och hämtar sina barn. Den dagen är fasansfull på så sätt att alla ska se honom, men alla får inte följa med Jesus på skyarna. Kvar blir de som förnekat honom och vem vill då bli kvar på jorden, i mörker och gråt?

Men än ljuder maranataropet som betyder – Du vår Herre kom! Än bjuds syndare till frälsning, än kan du bli ett Guds barn. I bibeln står det så här:

– Och detta är vittnesbördet att Gud har givit oss evigt liv; och det livet är i hans Son. Den som har Sonen, han har livet; den som icke har Guds son, han har icke livet.

– Detta har jag skrivit till eder, för att I skolen veta att I haven evigt liv; I som tron på Guds Sons namn. Och detta är den fasta tillförsikt vi hava till honom, att om vi bedja om något efter hans vilja, så hör han oss.

– Och om vi veta att Han hör oss, vadhelst vi bedja om, så veta vi ock att vi redan hava det som vi hava bett honom om i vår bön. (1 Joh 5:11–15) Jesu snara återkomst får oss att söka Gud och genom bön och bibelläsning kan vi få reda på vad Gud vill med våra liv. Det är därför som vi bor här på Humlegården bl a och har möten, sändningar på radion (närradio 95,3 mhz) och skola för våra barn.

Personligen har jag tänkt gå ut och knacka dörrt och sälja böcker. Du som är kristen och läser detta: Bed till Gud om att det här går bra så jag får komma till "de rätta", de som längtar att få höra om Jesus. Det finns så mycket dålig litteratur i vår tid, men också så mycket god. Bed att det goda får övervinna det onda, det behövs. Och Gud är god! Han vill ge den största gåvan, nej, han har redan gett oss den, sin enfödde Son. Men åt alla dem som togo emot Honom gav han makt att bli Guds barn! (Joh 1:12)

"Sjung evangelium om Jesus..."

Nya musikkassetter från
Bällsta MissionsCenter!

Jag önskar följande kassetter:

- ☐ "Jesus Lever" Hans Lindelöw sjunger egna sånger
 - ☐ "Jesus förlöste min själ" Live-inspelad solo- och församlingssång
 - ☐ "Härligt Frälst" Solo och duettsånger inspelade i församlingens egen studio (BMC Recording)
- OBS! Den efterlängtdade barnkassetten färdig till jul!**

.....
Namn

.....
Gata/Box

.....
Postadress

Skicka till Bällsta MissionsCenter Box 20134 161 02 Bromma

DET RÄCKER INTE...

fortsättning från sidan 3

påminde mig om att jag var en kristen. Sedan gick vi in i ett hus där det hängde Mariatavlor och man spelade kort. Men där kunde vi vara! Varje söndag går människor till massan och får syndernas förlåtelse i nattvarden. Sedan lever man vidare i samma spår. Kyrkan har lurat många människor.

Det går inte ta miste på det nit-älskande hat Berno känner mot den katolska skökkyrkan och hennes döttrar.

– Vi vill presentera evangelium utan dessa former. Genom våra gärningar ska människorna se vem Jesus är.

– Man måste kunna skala bort alla föreställningar. Traditioner. De sakrament präster och biskopar lurat människorna med. Det är så underbart med de små, enkla möten vi får ha i kommuniteten. Torgmötena. Att vi finns i denna stadsdel har haft stor betydelse. Det är ständigt en andlig kamp att nå fram, så att människorna i oss inte bara möter ytterligare ett mönster och en kyrka. Församlingen måste vara "ett hjärta och en själ". Det gäller att få människor vi möter att inse sin belägenhet som förlorade. Att det inte finns räddning, frälsning, liv och glädje i traditionerna.

– Vi vill presentera evangelium utan dessa former. Genom våra gärningar ska människorna se vem Jesus är. Det måste flöda ut ett liv från oss. Evangelium är Guds kraft till frälsning. Lever vi tillräckligt nära Jesus, har vi och är vi något helt annorlunda än världen.

För ett par månader sedan kom Berno i kontakt med en man som annonserat i tidningen efter pianojobb:

– Jag ringde upp honom, eftersom jag själv jobbar med att reparera och stämma pianon. Vi träffades, och jag fick genom honom flera nya jobb. När vi samtalade, kom det fram att mannen varit evangeliskt kristen, men lämnat sin församling. Han hade börjat se på hur människorna levde, och vilken falsk bekännelse de hade. Nu kom han på möte hos Comunidad Maranata, och begärde förbön. Han fick en förnyad syn på Jesus, och har tillsammans med sin familj varit på flera möten sen dess. Jag tror att det håller på ske något stort i den familjen! berättar en trosviss missionär.

Det kan vara ett problem med att komma till Dominikanska Republiken som vit (amerikan!) Många ser i oss ett hopp om fördelar. Pengar, hjälp att komma till USA.

– Enda möjligheten för oss att nå människor är om evangelium är en verklig erfarenhet i vårt liv. Vi kan inte leva som funktionärer. Det hjälper inte med kunskap och teorier. Kärle-

ken till Jesus måste vara drivkraften i allt vi gör.

Hur ser du på framtiden med familjen i detta fattiga land?

– Det är på sätt och vis en mycket oviss framtid att vara i detta land med familjen. Speciellt med tanke på att Arne Imsen är utvisad för sina insatser. Det är lätt att råka i klammeri med "rättvisan" Men ändå är jag trygg inför framtiden; andligt sett. Min förhoppning är att kunna förbli i min kal- lelse. En dag i taget.

Berno talar stilla, och aktar sig för överord. Han vet mycket väl vad han talar om. För ett par år sedan satt han fängslad några dygn, anklagad för att smuggla in droger i fängelset, dit han kommit på ett av de sedvanliga besöken. Med dygnet-runt-aktioner led- da av Arne Imsen per telefon, press, myndigheter och framför allt förbö- ner, släpptes Berno och hans medar- betare – den gången.

– Vi ska försöka hitta ett annat hus. En lantgård, med möjlighet till självförsörjning. Det är ett led i vår strävan att kunna erbjuda människor som kommer till oss möjlighet att bo och arbeta i församlingen. Något vi verkligen fått lära oss hemma, är för- samlingsgemenskap, säger Berno med eftertryck och tacksamhet.

– När man är ett hjärta och en själ, då är vi syskon – både här och där!

Enda möjligheten för oss att nå människor är om evang- elium är en verklig erfaren- het i vårt liv. Vi kan inte leva som funktionärer.

Berno fortsätter berätta om arbetet i Santo Domingo. Om kontorslokalen centralt i staden, dit människor i nöd lätt kan nå vännerna i kommuniteten. Den hyrdes med ambitionen att man där skulle kunna förmedla juridisk rådgivning och hjälp till fångar som inte har egna resurser att få sin sak prövad. Några juriststuderande som församlingen fått kontakt med genom fängelsearbetet, har helhjärtat gått in för att hjälpa medellösa fångar, och ut- nyttjar dagligen kontoret för detta hjälparbete. De är även trogna besöka- re på mötena.

– Deras engagemang för att hjälpa fångar tillsammans med oss, ser jag som ett led till deras egen frälsning! förklarar Berno trosvist.

– Jag tror att arbetet i församlingen kommer att utvecklas snabbt nu. Ti- den är inne för oss att få tag i en plats där vi kan expandera. Vi har fängelse- mission, skola och läkarmottagning. Nu behöver vi bereda dem som arbe- tar tillsammans med oss möjlighet att utvecklas mera meningsfullt. Jag är själv mycket privilegierad genom den

fostran jag fått i församlingen och ar- betet i storfamiljerna. Den grund som lagts i mitt liv, vill jag förmedla till andra. Jag vill sträva mot den urkrist- na gemenskapens form.

– I 1 Petr. 2:12 läser vi: "Och fören en god vandel bland hedningarna, på det att dessa, om de i någon sak förta- la eder såsom illgärningsmän, nu i stället, när de skåda edra goda gär- ningar, må för dessa skull prisa Gud på den dag då han söker dem." Vi är kallade att vinna människor. Paulus kämpade aldrig för slavars befrielse och politisk demokrati, men han pre- senterade evangelium och församling- en som idealgemenskap, där vi finner det vi drömmer om.

Om vår mission skulle ha som främsta målsättning social hjälp, kan vi gå in i olika organisationer och bli biståndsarbetare. Men då kvävs livet. Genom det sociala hjälparbete Comu- nidad Maranata har, försöker vi nå människornas hjärtan. Vi försöker mö- ta dem på den nivå där kontakt är möjlig. Genom vår sociala hjälp kan vi nå människorna med evangelium. Vi känner några familjer som bor i en dalgång bakom vårt missionscenter. Deras barn får undervisning hos oss. Och på lördagarna kommer de med si- na krämpor till läkarmottagningen.

Vi har möten i deras kvarter. Och vi har fått be till Gud med människor där; vilket vi aldrig fått göra om vi inte hjälpt dem med våra sociala insatser. Men om inte drivkraften är att vinna människor, blir allt meningslöst. Vad hjälper det egentligen om jag lyckas hjälpa tusen människor till dräglig so- cial tillvaro om de sedan går förlorade för evigheten?

Jesus gick ständigt ner och lyfte människor. Hans umgängeskrets var sådana som i människors ögon hade minst värde. Han åt med syndare – umgicks med prostituerade. Han tjä- nade, hjälpte och undervisade så om sann ödmjukhet.

Berno tystnar. Och det behöver in- te sägas mer. Han har presenterat vad evangelisk mission är, den enda mis- sion som har existensberättigande.

Om vår mission skulle ha som främsta målsättning so- cial hjälp, kan vi gå in i olika organisationer och bli biståndsarbetare. Men då kvävs livet.

Och nu är Berno tillsammans med Ka- rin och barnen Sebastian, Veronika, Teresia, Johanna, Nicolas och Magda- lena i Santo Domingo. Sända som får mitt in ibland ulvar. Men med trygg tillförsikt, för de är sända av Jesus Kristus, missionens Herre. Han som försäkrar att inte ett hår faller från de- ras huvuden, utan att deras himmels- ke Fader har kontroll över situationen.

EN KOMMUNITET...

fortsättning från sidan 17

Humlegården är ett paradiset för barnen...

Pilgrimsskolan. Det märktes att det är församlingens hjärteangelägenhet.

Det blev ett långt möte, med mycket sång och en familjär, avspänd ton. Alla deltog, föreslog sånger eller medverkade med vittnesbörd.

Nästa dag var det fest. Hjalmar Johansson fyllde sju år och det måste givetvis firas med all den uppmärksamhet som är naturlig och nödvändig. Glass – en obligatorisk rätt vid barnkalas – väntade och Hjalmar kunde inte förmås att äta mat, för att han "skulle kunna äta desto mer glass". Birgitta, Hjalmars mamma har ett övergripande ansvar i Pilgrimsskolan och undervisar varje dag. Hon är något av en pionjär i detta arbete. Redan 1976 flyttade hon in i kommunitetens liv och har varit engagerad i undervisning sedan Pilgrimsskolan startade.

Gertrud Karlsson lagar maten idag och har också Sven att hjälpa tillrätta. Sven är 95 år och är ganska hjälplös i sin lägenhet. Han behöver hjälp med praktiskt taget allt, bäddning, städning, tvättning och matning. Han hör och ser dåligt, men är inte desorienterad till tid eller rum. Nyfiket frågar han efter den eller den, vad olika syskon gör etc. Vad som ligger honom särskilt varmt om hjärtat är missionen. Han beder för Guds verk och för vittnena och det är fascinerande att höra hur han tar del i skeendet trots att han är så avsidestagen.

Det är i väldigt stora drag och mycket schematiskt vad som tilldrar sig i kommuniteten under t ex en dag. Men det finns också en annan sida. För att kunna försörja sig har kommuniteten ett bageri och ett konditori inne i Öre-

bro.

Gunno är för närvarande vikarierande konditor. Det är han som gör tårter, bakelser och annat smått och gott till försäljning i konditoriet "Östertull", där det också finns ett serveringsrum, där man kan dricka kaffe eller äta en smörgås. Hur kan det nu bli så att föreståndaren för församlingen och kommuniteten också hinner med – och kan – baka både matbröd och tårter? Gunno:

– Det är ju ingen av oss som har någon egentlig utbildning för det. Vi har lärt oss det själva.

– Men det är klart att man måste kunna prioritera och även delegera uppgifterna annars fungerar det inte, menar Gunno.

Ja, man får väl ta en och annan

chansning och det gäller att våga göra något annat än vad man brukar göra. Man arbetar tillsammans för att få fram medel till evangelisation och mission. Delar på arbetsuppgifterna, hinner med att sköta skola, hushåll, radio och mötesverksamhet och dessutom bageri och konditori. Det är ju de sistnämnda grenarna som är den ekonomiska grunden och gör det möjligt att leva och verka.

Man lever nära naturen, det finns bär att ta vara på, svamp att plocka etc. Sådant som man kan ta vara på för hushållet och som kan bli orsak att undervisa barnen i. Två grisar finns också. De lever på köksavfall och returbröd. Man behöver aldrig köpa mat till dem, det finns tillräckligt genom det som blir över i köket och bageriet. Grisarna uppför sig inte riktigt som "normala" grisar, de verkar som hundar, blir upprymda när någon kommer fram till dem och vill gärna bli kliade på ryggen, och grymtar belåtet när någon ger sig tid med dem.

Ett paradiset för barnen. En plats där äldre kan trivas och där det finns utrymme för alla generationer. Barn, äldre och så den produktiva generationen som arbetar för uppehållet. Det blir ett vittnesbörd för grannar och andra. Naturligtvis kommer det folk och hälsar på, några för att dela gemenskap några dagar, kanske vila sig i en avstressad miljö, och det kommer studiebesök från skolorna som undrar hur maranatafolket lever.

Målet är att vara en stad på berget, en plats där människor kan se att församlingen väntar Jesus och lever och verkar för att påskynda hans tillkomme.

Britt Dahlberg i färd med att göra i ordning en del av kommunitetens gurkskörd.

■■■ Hur kommer det sig egentligen att så många kristna – andedöpta kristna – överger församlingesgemenskapen och söker sig tillbaka till Babylon? För att få svar på denna fråga får vi tillämpa gamla beprövade metoden att söka svaret i Guds eget ord.

Sanningen frigör!

I Kolosserbrevets 2:a kapitel skriver Paulus att han önskar att församlingen skall komma till en rätt kunskap om Guds hemlighet. Och i Hosea 4:6 läser vi: "Det är förbi med mitt folk, därför att det ej får någon kunskap". Folk som saknar kunskap är lättlurade. Dem kan man manipulera.

Den hemmavärande sonen som Jesus talar om i Luk. 15 är ett exempel på en person som var i avsaknad av kunskap, eller som, om vi så vill, hade tagit del av lögnen och blivit "felprogrammerad".

Satan, som ju är en lögnare och till och med lögnens fader (Joh. 8:44), vill att vi skall få en felaktig bild av vår himmelske Fader på samma sätt som den hemmavärande sonen hade fått en felaktig bild av sin jordiske.

Den hemmavärande sonen betraktade sig inte ens som son i huset utan som en tjänare och ingenting annat. Därför insåg han inte heller att allt som hans far ägde rättmätligen tillhörde även honom, sonen. Fadern gick ju ut och talade vänligt med honom och upplyste honom att så var fallet (Luk 15:31) "Min son kallade fadern honom. Många av oss har svårt att förstå att vi i första hand är söner, barn och i andra hand tjänare.

Ett barn sparkar man inte ut. Galaterbrevet 4:6-7 säger: "Och eftersom I nu ären söner, har han sänt i våra

hjärtan sin Sons Ande, som ropar: "Abba! Fader! Så är du nu icke mer träl, utan son; och är du son så är du ock arvinge, insatt därtill av Gud." Sonskapet förtjänar vi alltså inte genom att tjäna Gud. Det är fastmer så, att när visdomens och uppenbarelsens ande (Ef. 1:17 f) får uppenbara barnskapets innebörd för oss som vi börjar tjäna Gud med glädje och icke av tvång och fruktan.

Av Luk. 1:74 framgår med all önskvärdtydlighet att Gud vill att vi skall tjäna Honom utan fruktan. Det är fullkomlig kärlek som fördrivar räddhågan (Joh 4:18), och den fullkomliga kärleken uppenbarar sig i Guds kärlekförklaring nummer ett; Jesu död och uppståndelse, korset som restes på Golgata (Rom 5:8). Låt oss tillsammans se vad aposteln Johannes skriver: "Sem, vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi får kallas Guds barn, vilket vi ock äro". (1 Joh 3:1)

Johannes hade fått det där med det välsignade barnskapet klart för sig. Det är honom vi brukar kalla kärlekens apostel.

När vi talar om att vi behöver få tillbaka den första kärleken är det i själva verket den nyfrälstes oförfallskade, oreligiösa och okomplicerade barnaskapsglädje vi äsyftar.

Djävulen hatar den. Därför sår han in lögnen om Gud i våra sinnen. Han målar upp Gud som den missunnsamme och lynnige slavdrivaren, som man aldrig riktigt kan lita på. Speciellt lätt gör vi det för fienden genom att vi inte läser och tillgodogör oss Guds ord – det enda hundra procentiga motmedlet mot lögnen.

Jesus har sagt att Sanningen, dvs Guds Ord, skall göra oss fria. Det är ju via Guds Ord den helige Ande uppenbarar sanningen om vem Gud egentligen är. Det är med andra ord genom bibeln vi lär känna Gud. Ordet är våra fötters lykta och ett ljus på vår stig. Ljus är det enda som kan fördriva mörker.

Genom ordet fostrar Guds nåd oss till att avsäga oss all ogudaktighet och alla världsliga begärelser (Tit 2:11-12, 2 Tim 3:16-17, Ps 119:9).

Låt dig inte luras! Och du, som är sargad, kom hem! Far väntar!

ETT MISSIONS- ARBETE SOM BÄR FRUKT

Omslagsbilden visar fyra unga människor, som var och en på sitt vis är vittnesbörd om Guds makt att förvandla. De sitter framför Maranataförsamlingens missionscenter i Santo Domingo, glada och tacksamma.

Tony Eriksson, med sin lille son Eliezer i famnen, var för tjugofem år sedan en föräldralös liten pojke i Brasilien. Han hamnade på ett kristet barnhem, varifrån en svensk missionär tog honom med till Sverige. Där blev han adopterad, och växte upp under trygga, välfärdssvenska förhållanden. Men Tony glömde aldrig att Gud så underbart räddade hans liv från en tillvaro som fattig gatpojke utan utbildning och framtid. Han har vikt sitt liv till att på motsvarande sätt som han blev räddad, försöka rädda andra. Tony, favoriten bland barnen i kvarteret där han verkar som evangelist, tillsammans med hustrun Orquidia, som undervisar både barn och vuxna i läskonsten.

Bredvid Tony sitter Kenia, hans lilla svägerska, som tillsammans med övriga familjemedlemmar mött Jesus och fått ett nytt liv genom Comunidad Maranatas verksamhet.

Kreimy, flickan till höger om Kenia, bor nu i kommuniteten tillsammans med sin två år äldre syster Suheid y som redan bott där i sex år. När Comunidad Maranata började sitt arbete i kvarteren, var hon en mager liten barfota-femåring som sprang runt och tiggde. Efter grannarnas vädjan, fick hon sitt hem i storfamiljen, och nu har alltså också lillasyster Kreimy beretts hem och utbildning i maranatafamiljen i Santo Domingo. Och båda flickorna vill leva för Jesus, de sjunger och beder med samma iver som de springer ärenden.

Längst till höger sitter Eliseo Rodriguez, som efter ett liv i kriminalitet och nästan en tredjedel av sitt liv i fängelse, nu äntligen blivit fri och fått ett hem. Hans gripande vittnesbörd läser du på sid. 8-9 i detta nummer av Midnattsropet. (Intervju med den som förestår missionsarbetet i Santo Domingo, Berno Widén, finns på sid. 2-3.)

Det är verkligen inte att undra på, att de är glada! Fyra livsöden, som kunde ha slutat i katastrof och misär, men genom evangeliets förvandlande kraft har den nu en framtid och ett hopp!

Maranataförsamlingen i Stockholm
inbjuder till

BIBELDAGAR

5-10 JANUARI

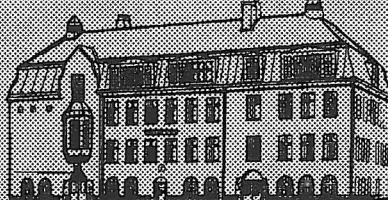
på

Bällsta MissionsCenter

Medverkande: ARNE IMSEN, Jan Egil Hafsa hl,
Gunno Andersson, Folke Jacobsson, Hans
Lindelöw med flera vittnen.

För anmälan och ytterligare information, ring
08/627 55 55

Välkommen!

BÄLLSTA MISSIONSCENTER

PRENUMERERA PÅ

MÅNADENS KASSETT

- **Bibelstudier**
- **Väckelsemöten**
- **Brännaktuell
förkunnelse**
- **Genuina
väckelsesånger**

250:-/år

Beställ från Bällsta MissionsCenter
Box 20134 161 02 Bromma

Av Hans Lindelöw

En annan sida av

Betlehem

"På den tid då domarna regerade..." Så inleds Ruts bok i Gamla Testamentet. Denna vackra, lilla händelse äger också rum i staden Betlehem, där Frälsaren ska komma att födas, drygt tusen år senare, i ett stall.

Vi känner till det, vi har hört det, det hela bär förmodligen ett sagans skimmer över sig, om det alls har någon mening, och de flesta av oss finner väl skillnaden likgiltig mellan den magiska scenen i Walt Disneys tecknade film, när Benjamin Syrsa sjunger "Ser du stjärnan i det blå", och bibelns skildring av julnatten.

Men Betlehem är verklighet – okopierbar verklighet.

Den julfirande kristenheten visar upp många olika former av uppfattningar om Betlehem – kristenheten reflekterar, presenterar och beskriver Betlehem från många olika sidor, när man predikar julbudskapet.

Hur överensstämmer det med bibelns verklighet.

Förr, liksom även i våra dagar, omges och exploateras Betlehem av både onda och goda krafter, särskilt i jultider. Redan på Gamla Testamentets tid, "den tid då domarna regerade", visar Betlehem upp minst tre olika sidor. I Domarbokens fem sista kapitel och i Ruts bok. Den varslar om den roll som Betlehem ska komma att spela i framtiden; en dyster och motsägelsefull roll på många vis. Vi ska titta litet på det.

Materism och materialism

Det finns en vacker sida i Ruts bok, som verkligen förebådar Jesu födelse, men det finns också två chockerande och tragiska sidor innan dess i Domarboken kapitel 17–21, som också de finns representerade i våra dagars julfirande. Man kan säga att det handlar dels om en ödesdiger villfarelse, dels om en fördärvlig materialism. Den ödesdigra villfarelsen är en religiös villfarelse, som representeras kanske

framför allt av den romersk-katolska kyrkan, av katolicismen, som ökar sitt inflytande i hela kristenheten. Vi skulle kunna tala om materismen.

Den fördärvliga materialismen är också det en villfarelse, men framförallt en livsstil som frambringar en homosexuell och sado-masochistisk kultur med allt vad det innebär av perversiteter, död och förintelse.

Det finns också med i våra dagars julfirande, och staden Betlehem har redan på Gamla Testamentets tid, under domartiden, fallit offer för dessa krafter, på olika vis.

Om vi till att börja med tittar på den materistiska villfarelsen, så läser vi på följande vis i Dom 17:1–13:

– I Efraims bergsbygd levde en man som hette Mika. Denne sade till sin moder: "De ett tusen ett hundra silversklar, som blevo dig frångagna och för vilkas skull du uttalade en förbannelse, som jag själv hörde, se de penningarna finnas hos mig. Det var jag

som tog dem." Då sade hans moder: "Välsignad vare du, min son, av HERREN!"

– Så gav han de ett tusen ett hundra silversiklarna tillbaka till sin moder. Men hans moder sade: "Härmed helgar jag dessa penningar åt HERREN och lämnar dem åt min son, för att han må låta göra en skuren och en gjuten gudabild. Här lämnar jag dem nu åt dig, tillbaka." Men han gav penningarna tillbaka åt sin moder. Då tog hans moder två hundra siklar silver och gav dem åt en guldsmed, och denne gjorde därav en skuren och en gjuten gudabild, vilka sedan ställdes in i Mikas hus.

– Mannen Mika hade så ett gudahus; han lät ock göra en efod och hushudar och insatte genom handfyllning en av sina söner till präst åt sig.

– På den tiden fanns ingen konung i Israel; var och en gjorde vad honom behagade.

Religiös legetimation

Vi läser vidare:

– I Betlehem i Juda levde då en ung man av Juda släkt; han var levit och bodde där såsom främling. Denne man vandrade bort ifrån sin stad, Betlehem i Juda, för att se, om han funne någon annan ort, där han kunde bo; och under sin färd kom han till Efraims bergsbygd, fram till Mikas hus. Då frågade Mika honom: "Varifrån kommer du?" Han svarade honom: "Jag är en levit från Betlehem i Juda, och jag är nu stadd på vandring för att se, om jag finner någon annan ort, där jag kan bo.

Med leviten får alltså villfarelsen viss, religiös legetimation, och har alltså, redan på detta stadium, sitt inslag av Betlehem.

På detta vis förvillas alltså en hel stam i Israel, Dans stam, vilket vi kan läsa om i fortsättningen av Domarboken, i det artonde kapitlet, och de vidmakthåller denna förvillelse i sin arvedel:

– Och Dans barn ställde upp åt sig den skurna gudabilden; och Jonathan, son till Gersom, Manasses son, och hans söner voro präster åt daniternas stam, ända till dess att landets folk fördes bort i fångenskap. De ställde upp åt sig den skurna gudabild, som Mika hade gjort, och de hade denna kvar under hela den tid Guds hus var i Silo. (Dom 18:30–31)

Det är villfarelse, som går rakt i strid mot Guds bud, vilka klart och entydigt fördömer avguderi och hushgudsdyrkan. "Du skall inga andra gudar hava jämte mig" och "Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild." (2 Mos 7:1–7)

Man kan fråga sig vad det är för omständigheter som medfört att den romersk-katolska kyrkan har infört en religion där Maria och helgonen spelar rollen av medlare och försonare,

något som enligt Skriften tillkommer endast Jesus Kristus. Men i den romersk-katolska religionen uppförstors Marias roll – materismen! I alla fall visar oss vårt studium i Domarboken hur slumpmässigt och framför allt hur dåraktigt och planlöst det kan gå till när en villfarelse skapas.

Nästa bedrövliga omständighet omkring Betlehem, som skildras för oss i Domarboken är verkligen svår att fatta. Men det är bara så det är. Bibeln skildrar verkligheten. Vi läser i Domarbokens nittonde kapitel, om mannen från Efraims bergsbygd, som tog sig en bihustru från Betlehem i Juda. Vi läser om hur han sökte upp henne där också efter att hon hade gått ifrån honom, hur de efter många om och men äntligen begav sig tillbaka hem till mannen tillsammans, och hur de när timman var sen och de var stadda på resa inte ville stanna över natt i Jerusalem, eftersom det var "en främmande stad", (Dom 19:12), utan fortsatte till Gibeä i Benjamin. Där blev de vänligt mottagna och härbergerade av en äldre man, och vi läser från Dom 19:21:

– Därefter förde han honom till sitt hus och fodrade åsnorna. Och sedan de hade tvätt sina fötter, åto de och drucko. Under det att de så gjorde sina hjärtan glada, omringades plötsligt huset av männen i staden, onda män, som bultade på dörren, och de sade till den gamle mannen som rådde om huset: "För hitut den man, som har kommit till ditt hus, så att vi få känna honom." Då gick mannen, som rådde om huset, ut till dem och sade till dem: "Nej, mina bröder, gören icke så illa. Eftersom nu denna man har kommit in i mitt hus mån I icke göra en sådan galenskap. Se, jag har en dotter, som är jungfru, och jag har själv en bihustru. Dem vill jag föra hitut, så att I kunnen kränka dem och göra med dem, vad I finnen för gott. Men med denne man mån I icke göra en sådan galenskap". Men männen ville icke höra på honom; då tog mannen sin bihustru och förde henne ut till dem. Och de kände henne och hanterade henne skändligt hela natten ända till morgonen; först när morgonrodnaden gick upp, läto de henne gå. Då kom kvinnan mot morgonen och föll ned vid ingången till mannens hus, där hennes herre var, och låg så till dess det blev dager.

Homosexuell kultur

Och vi läser vidare att kvinnan dog till följd av misshandeln, och mannen bådade upp hela Israel, alla de övriga stammarna utom Benjamins stam och dessa förde krig mot Benjamin till dess de hade utrotat den stammen så när som på sexhundra man. Då hade tjugofem tusen av Benjamins folk stupat och fyrtio tusen av de andra israeliterna.

Händelsen i Gibeä har sina klara paralleller med de erfarenheter som Abrahams brorson Lot gjorde i Sodom, några århundraden tidigare. Om detta kan vi läsa i 1 Mos. 19. Och det stämmer väl överens med den kulturanalys som Paulus gör i sitt brev till de kristna i Rom, under det första århundradet efter Kristi födelse, i Rom 1:18–32.

Och det stämmer väl överens med också vad som sker i våra dagar. En homosexuell och sado-masochistisk kultur växer fram ur en materialistisk villfarelse och livsstil. I Gibeä, i Dom 19, heter det att "de åt och drack och gjorde sina hjärtan glada" (vers 21–22), och plötsligt förbyttes situationen i sin motsats, hot och hat, fruktan, våld och lidande, död och sorg.

Vilddjurskrafter

Så, vad har detta med jul och Betlehem att göra?

Den våldtagna kvinnan som dog kom från Betlehem. Leviten som spred villfarelsen i Dans stam kom från Betlehem. Förr och nu har Betlehem och julevangeliet fallit offer för vilda och otämjbara krafter, vilddjurskrafter.

Likväl står Mikas majestätiska profetia kvar, och Frälsarens, Jesu Kristi födelse är också en verklighet, liksom även Ruts och Noomis ankomst till Betlehem någon gång på 1100-talet före Kristus. Om detta kan vi läsa i Ruts bok. Rut blev mormorsmor åt David, och Jesus Kristus har fötts av Davids släkt. Men nu till Mika kapitel 5 och vers 2–7:

– Men du Betlehem, Efrata, som är så ringa för att vara bland Juda släkter, av dig skall åt mig utgå en som skall bli en furste i Israel, en vilkens härkomst tillhör förgångna åldrar, forntidens dagar. Därför skola de prisgivas intill den tid då hon som skall föda har fött; då skall återstoden av hans bröder få vända tillbaka till Israels barn. Och han skall träda fram och vakta sin hjord i HERRENS kraft, i HERRENS sin Guds, namns höghet; och den skall hava ro, ty han skall då vara stor intill jordens ändar. Och tryggheten skall vara sådan, att om Assur vill falla in i vårt land och tränga in i våra palats, så kunna vi ställa upp mot honom sju herdar, ja, åtta furstliga herrar; och dessa skola avbeta Assurs land med svärd och Nimrods land ända in i dess portar. Så skall han rädda oss från Assur, om denne vill falla in i vårt land och tränga fram över våra gränser. Då skall Jakobs kvarleva vara bland många folk såsom dagg från HERREN, såsom en regnskur på gräs, vilken icke dröjer för någon mans skull eller väntar för människorbarns skull.

Det är vår Herre Jesus! Född i Betlehem som hade, och har, olika sidor.

Ordet vart kött

Av Solveig Helmner

Han kom till sitt eget, och Hans egna tog inte emot Honom. Men åt alla dem som tog emot Honom gav Han makt att bli Guds barn. (Joh 1:12) Trängseln var alltid stor omkring Jesus. Otaliga var de människoskaror som under Hans korta men intensiva jordeliv, ville se Honom, vidröras av Honom och lyssna till Hans rst.

– Vem talar som Denne?

– Vem gör sådana tecken?

Några såg i Honom Israels hopp, den som skulle befria det förtryckta folket. Andra tyckte sig känna igen någon av profeternas budskap i Hans tal. Många såg Hans gärningar och många hörde Hans ord, uttalade med makt och myndighet. Få såg vem han egentligen var.

Få upplät sitt hjärta för Hans ord. De kände inte till Fadern, och såg därför inte vem Sonen var. De kände inte Guds röst, och kunde därför inte höra Gud tala genom sin Son.

Gud vill nå en förlorad mänsklighet och har därför talat, genom tiderna, på många olika sätt. Genom att sända profeterna gav Han en strimma ljus, som förebådade vad som skulle komma.

Men nu har Han låtit det fulla ljuset bryta fram – Hans egen härlighets återsken. Nu talar Gud genom sin Son.

Han talar ett klart och tydligt språk. Det är Guds eviga kärlek som talar. En kärlek som når sin fullkomning vid Golgata, där Guds egen Son, fastän utan synd låter sig fastnaglas vid korset. Som vår borgensman tar Han vår skuld och dom på sig, och bryter så för evigt ner den skiljemur som hindrar människan att nå fram till gemenskap med Gud.

Lever du ett liv i mörker – utan att känna Gud och utan hopp för evigheten. Bed att dina ögon öppnas, så du kan se Guds Lamm – offrad för din skull. Låt Gud få tala till dig – genom sin Son!

Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi såg Hans härlighet, vi såg liksom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och Han var full av nåd och sanning.

Joh 1:14

Jag önskar

☐ Få Midnattsropet GRATIS tillsänt

☐ Ändra min adress

☐ Stödprenumerera med kr
(Inbetalas på postgiro 48 64 65 – 8)

Ny adress (vid adressändring):

Namn: _____

Namn: _____

Bostad: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postnr: _____

Adress: _____

Adress: _____

Tel: _____

Tel: _____

Sänd kupongen till MIDNATTSROPET, Box 20134, 161 02 BROMMA